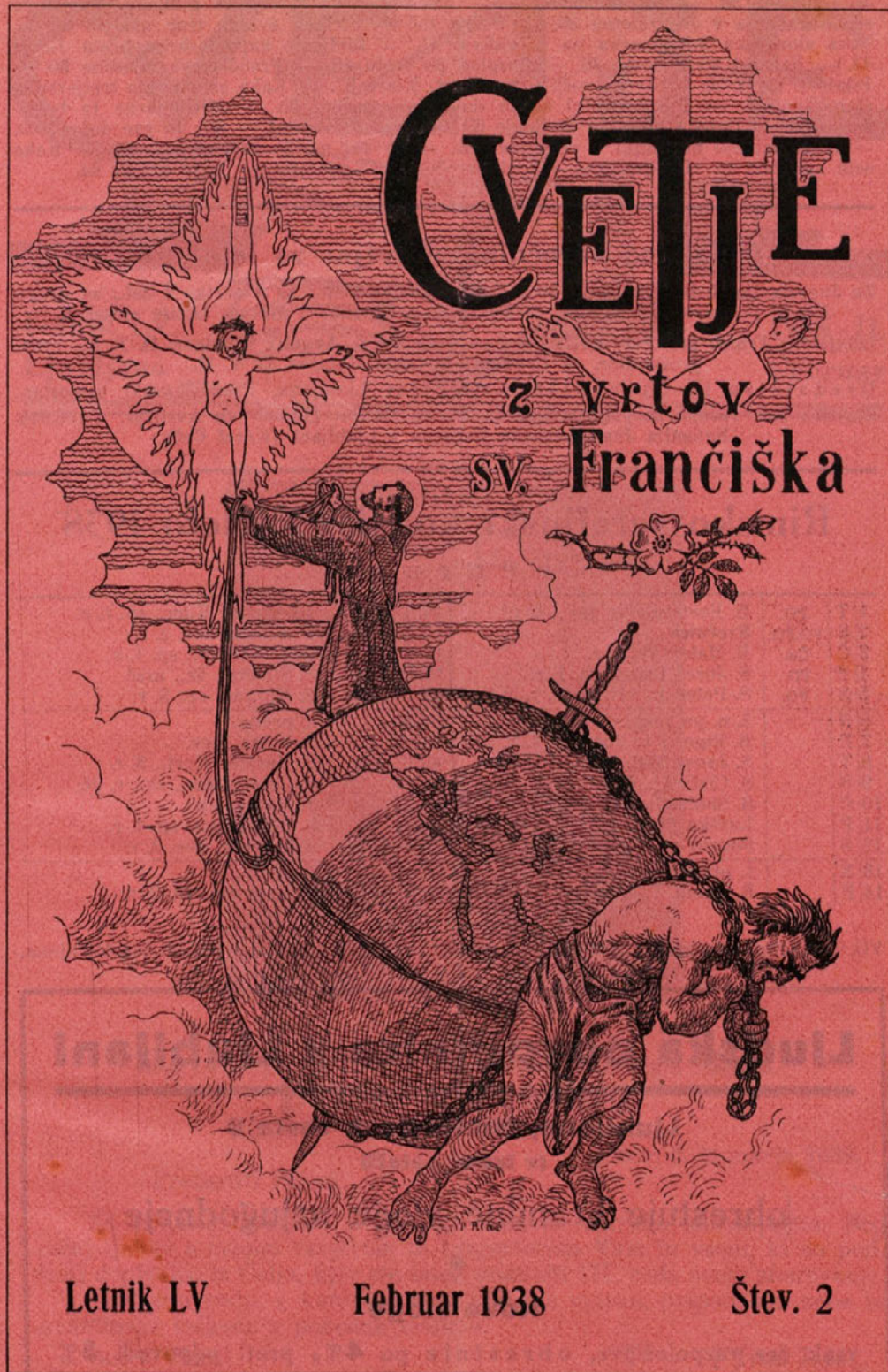

Letnik LV

Februar 1938

Štev. 2

Vsebinska 2. štev.: Zahvala in priporočilo lavantinskega škofa gosp. dr. Ivana J. Tomažiča 33. — Na svečnico 34. — Drobtinice iz discipline grškega samostana sv. Abrahama v Jeruzalemu 35. — Večna luč — utrinek zvezde treh modrih 38. — Nova slovenska misijonarka na Kitajskem 41. — Življenje kapucinskega brata Jurija 44. — Nazaret ali Sodoma 46. — Razgled po svetu 48. — Frančiškova mladina 50. — Pilatova vlada 50. — Zveza večjih sester sv. Klare 52. — Kako se gibljejo tretjerredne skupščine 54. — Tretjerredniki širom domovine, pozor! 55. — Misijonarke in bolničarke 56. — Beseda božja in življenje 59. — Pax et bonum! — Mir in vse dobro! 60. — Kako mislijo naročniki o »Cvetju«? 61. — In naj molijo za mrtve... 62. — Kako sem agitirala za »Cvetje« 62. — Novi naročniki »Cvetja« 63. — Nove knjige 64.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1938

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; za Avstrijo 3 šil.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno.

Izdajatelj: Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Angelik Tominec, O. F. M., prov. prokurator. — Urednik: P. Odilo Hajnšek, O. F. M.

Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495; za Italijo: 11/6580; za Avstrijo: A-156.946. Natisnila Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).

Rimsko serafinski koledar za leto 1938

F e b r u a r

1 T	PO.	B. Evstahijačin tov., dev. 2. r.	15 T	PO.Čm.	B. Andrej Kom., sp. 1. r.
2 S	VO.PO.	Svečnica	16 S	Čm.	B. Filipa, dev. 2. r.
3 Č	Čm.	B. Matej, šk. 1. r.	17 Č	Čm.	B. Luka Bel., sp. 1. r.
4 P	PO.	S. Jožef Leon., sp. 1. r.	18 P	Čm.	S. Simeon, šk., muč.
5 S	PO.	S. Peter in tov., muč. 1. in 3. r.	19 S	PO.	S. Konrad, sp. 3. r.
6 N		5. n. po razgl.	20 N		2. predp.
7 P		B. Rigerij in tov., sp. 1. r.	21 P	Čm.	S. Irena, dev.
8 T		S. Janez Mat., sp.	22 T	PO.	S. Marjeta Kort., 3. r.
9 S		S. Ciril Al., šk., c. uč.	23 S		S. Peter Dam., šk., c. uč.
10 Č		S. Sholastika, dev.	24 Č		S. Matija, ap.
11 P		Lurška M. B.	25 P		B. Sebastijan, sp. 1. r.
12 S		Sedem sv. ustanovnikov	26 S	PO.Čm.	B. Izabela, dev. 2. r.
13 N		1. predp.	27 N		3. predp.
14 P		B. Ivana Val., vd.	28 P	Čm.	B. Antonija, vd. 2. r.

Razlaga kratice:

VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge najugodneje

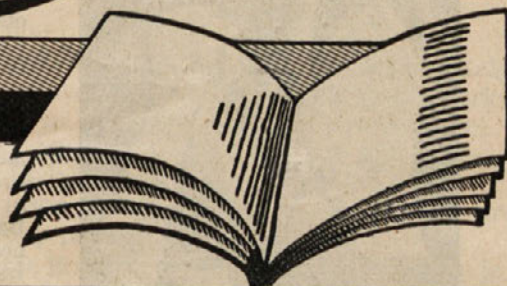
★

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LV.
Ljubljana

1938 - II.
Februar

Zahvala in priporočilo lavantinskega škofa g. dr. Ivana J. Tomažiča

Maribor, 6. januarja 1938.

Prečastiti Pater!

Za prijazne čestitke k Novemu letu se iskreno zahvaljujem. Bog vračaj ljubav s svojim varstvom in blagoslovom Vam in vsem, ki so podpisali dopisnico iz Celja, kjer ste imeli voditelji III. reda svoje zborovanje.

Tretjemu redu, v katerega sem tudi jaz vpisan, priporočam sebe in Lavantinske težkoče v pobožne molitve.

Bog z Vami!

† Ivan Jožef,
škof.

Zvonovi zvonijo,
premilo pojo,
častijo preblašeno
lurško Gospo.

Bernardka se reki
približa tedaj;
k njej vodi previdnost
jo božja skrivaj.

Naenkrat od daleč
vihar zašumi,
med skalami zlat se
oblak zablišči.

Prikaže se sredi
oblačnih zaves
Devica devic
in nevesta nebes.

Obleka kot sneg,
kakor lilijin cvet,
modrikast ji trak je
krog pasa pripet.

Bernardka vsa srečna
pozdravi Gospo.
Daruje ji čisto
srce in telo.

Tolaži v bridkosti nas, lurška Gospa,
in nas blagoslavlja dobrotno z neba!

P. KRIZOSTOM:

Na svečnico

*Na svečnico pred rano mašo
kupil sem si svečo
v klopčič lep povito
svečo rožnordečo.*

*Pred oltarjem Matere nebeške
svečo sem prižgal
in s Kraljico rajsko
tiho pokramljal:*

*„Glej, tu v roki mi gori
lučka mladega hotenja.
Tu med prsti mi kopni
svečka mojega življenja.
Kako jo plamen žejno pije,
da vosek mi med prste lije.*

*Gospa in Mati moja,
v srcu mi ohranjaj ti
luč, ki pravimo ji božji žar,
luč nebeške milosti,
luč, ki ne umre nikdar.*

*Ko bo svečka dogorela,
svečka mojih dni,
ko bo smrt me že objela, —
takrat, Mati, me otmi!*

*Takrat, Mati, čuvaj
lučko mojega srca!
V tisti veličastni uri
v božjem svitu naj se lesketa
lučka mojega srca.*

Drobtinice iz discipline grškega samostana sv. Abrahama v Jeruzalemu

(Konec.)

»Slišite, p. Paskal,« sem drugikrat vprašal prijatelja, »kaj pa pomeni tole. Včeraj sem od vas grede srečal pri vratih cerkve Božjega Groba grškega zakristana in pa nosača, ki je nesel precej velik kovčeg. Brž na to pa sem videl drugega grškega meniha tudi z nosačem, ki je prihajal v cerkev. Ali se je kaj posebnega prigodilo?«

»Kajpada,« pravi pater. »Grška zakristana so predstavili. Postal je bil preveč mogočen, preveč oblasten.«

Pretekli teden je imel tri dni počitnice. Ko pa je domov prišel, ga je prosil drugi menih, ki ga je bil nadomestoval tri dni v službi, da bi na mesto njega opravil malo delo. Zakristan pa mu je osorno odgovoril: »To je tvoja dolžnost, opravi jo sam.« Beseda je dala besedo in konec prepira je bil, da je oblastni zakristan svojemu sobratu pripeljal gorko zaušnico. Se razume, da se je ta nemudoma, dokler je bilo na obrazu še živo znamenje prepira, obrnil na predstojnika. Zakristan je bil nemudoma odstavljen od službe in poslali so ga takoj v samostan Svetega Sabe (Mar Saba), v puščavo ob Mrtvem morju, kjer imajo Grki šole za mlade menihe in kjer je samostanska disciplina posebno stroga.

To se je prigodilo lanskega leta o veliki noči, toda kaznovanega zakristana do sedaj še ni bilo videti v Božjem Grobu in menda se ne bo več povrnil v Jeruzalem.

Taka je grška disciplina v cerkvi Božjega Groba; kakšna pa je po njih samostanih?

G. dr. L. Ehrlich in g. baron N. Gutmansthal, ki sta obiskala razne pravoslavne samostane na gori Athos, v svojih potopisih zelo hvalita grško samostansko disciplino. Tudi jaz sem bil pred leti v ruski samostanski hiši očeta Ivanoviča, predstojnika ruske romarske hiše v Carigradu. Bil sem namreč ž njim dobro znan in me je večkrat k sebi vabil. O veliki noči l. 1905 sem ga bil torej obiskal. Zraven sebe je imel še enega redovnega brata. Našel sem hišo v najboljšem stanu, v najlepšem redu, vse lepo pomito in pometeno. Oba, g. Ivanovič in njegov sobrat, sta bila izredno ljubezniva.

Vse to kaže na dobro disciplino, če tudi o tej reči ni lahko kaj prav gotovega in zanesljivega povedati, ker to je stvar intimnega, družinskega življenja. Obenem se ena in ista stvar zdi enemu prav stroga, drugemu pa ravno narobe.

Letos meseca julija ste bili prišli iz Aleksandrije dve naši romarici v Jeruzalem in želeli ste ostati tukaj dva meseca. Zvedeli ste bili, da je v grškem samostanu Sv. Abrahama, zraven cerkve Božjega Groba, na razpolago ena soba. Grški menihi tega samostana imajo namreč za snažnost in za postrežbo dve starejši redovni sestri. Ti dve sestri ste našima romaricama odstopili eno sobo za tri angleške funte (okrog 700 din) na mesec. Ti dve romarici ste bili torej moja dva ogleduha v grškem samostanu.

Ti dve niste mogli zadosti prehvaliti snažnosti po sobah in po samostanu, miru in tihote po hiši, postrežljivosti in ljubeznivosti sester in menihov. Hvalili ste prav posebno lepoto kapelice in pa veliko sliko sv. očaka Abrahama, ki je v nji.

Prav v bližini njih sobe je bila obednica menihov. Kosilo in večerja je natanko ob določenem času in izmed menihov ni nikogar manjkalo ob uri in nihče ni prišel prepozno v obednico, ker pred obedom so hišna vrata zaklenili in po obedu ni bilo mogoče več dobiti niti koščka kruha. Med celim kosilom in med celo večerjo eden izmed menihov bere in sicer z močnim glasom, kakor da bi pridigal. Bere pa med celim obedom en sam menih; ta edini obeduje sam po obedu. To branje ste slišali moji romarici dan za dnevom, kar se je jima zelo dopadlo.

Obe romarici ste bili za grško službo božjo, posebno še za njih procesije skoraj preveč zavzeti. Vprašali ste me bili, če smeta iti pogledat ponočno grško sv. mašo. Povedal sem jima, da to lahko storite, toda pobožnosti udeležiti se, se ne smete. Če jima bodo ponudili sveče, da bi šli ž njima v procesijo, tega na nobeden način ne smete storiti, ker s tem bi se udeležili njih razkolništva, njih odpada od naše sv. cerkve.

V osmini Vnebovzvetja Marije Device ste bili tako prevzeti grške ponočne službe božje in njenega bleska, da bi se bil za nje kar bal, ko bi jih ne bil poznal, kakor dve dobri in verni ovčici sv. katoliške cerkve.

Bilo je proti koncu julija in naši romarici ste me prosili, da bi jih spremil v Galilejo na božjo pot skupaj z jeruzalemskimi tretjeredniki.

Šli smo torej in smo ostali v Galileji tri dni. Nas romarjev je bilo dva velika avtomobila, malo manj kot 50 glav. Plačali smo bili vse že naprej v Jeruzalemu po eno angleško liro in šest šilingov (130 pijastrov, okoli 300 din) za osebo. Plačano je bilo za voz, za hrano in za prenočišče. Jedli in spali smo v Kazi novi (casa nova) v Nazaretu, to je, v romarski hiši Sv. Dežele. Skrbeti in misliti nam ni bilo treba na nobeno stvar razen na molitve na svetih krajih in na razlago vodnika, kadar so se ustavili avtomobili. Obiskali smo vse imenitnejše kraje, kjer je živel Gospod. Videli smo Nazaret, Tabor, Tiberijo, Kafarnavm, Karmelsko goro in še več drugih svetih krajev.

Vse je šlo prav dobro, le konec romanja se nam je bil nekoliko skrhal. Ko smo se vračali tretji dan domov, 2. avgusta, sta se naša dva avtomobila ustavila v Naplusi, to je nekako sredi poti med Nazaretom in Jeruzalemom, približno tam, kjer sta bila Jožef in Marija zgubila dvanaestletnega Jezusa, ko sta se vračala od velikonočnih praznikov iz Jeruzalema v Nazaret. Kaj je bil vzrok, da smo bili obstali na sredi poti in sicer kar dve uri, nismo mogli zvedeti. Namesto, da bi bili prišli v Jeruzalem ob šesti uri, smo prišli tja ob osmi uri zvečer in naši dve romarici ste našli hišna vrata v samostan zaprta. Trkali ste na vrata in klicali ste, kakor petere nespametne device v sv. evangeliju, katerim je bilo zmanjkalo olja, rekoč: Gospod, Gospod, odpri nam! Samostanski vratar pa je odgovarjal znotraj: Prišli ste prepozno, pri nas se vrata zaprò ob osmih. Po osmi uri se ne odprò nobenemu več. Šli sta na drugo stran hiše, kjer je bila luč v prvem nadstropju, zraven njih sobe, kjer stanujete dve samostanski sestri. Tudi tam ste trkali in klicali, pa tudi tam ste našli le gluha ušesa. Vrnili ste se nazaj na hišna vrata in zopet pod okno sester.

»Letali sve okrog hiše, kakor dve pridni čebelici ali kakor dve razjarjeni osi, če se jim vhod v panj zamaši,« je rekla ena izmed romaric. »Šle bi bile na kakšna druga vrata trkat, če bi ne bilo že ponoči, in če bi ne bile tuje, ali pa bi bile ostale kar na cesti čez noč, toda pograbila bi bila naju policija in utaknila bi bila naju v luknjo, kakor slabi ponočni ženski. Šle bi bile na kako gostilno, toda v starem delu mesta ni gostiln.«

»Šli sve torej zopet pod okno sester in ena izmed njih se je udala in šla je k vratarju in ga prosila, da ji je izročil ključ od vrat; sam pa si

ni upal odkleniti vrat, češ da je strogo prepovedano samostanska vrata ponoči odpreti.«

Da si vratar ni upal odpreti ponoči vrat, je imel zadosti vzroka.

Predstojnik, arhimandrit samostana Sv. Abrahama, je znan kot zelo strog mož, ki ne pozna nobene šale. Podoben je očaku Abrahamu po zunanosti in po duhu. Abraham je bil pripravljen zaklati in darovati svojega edinega sina Izaka, ko je bil to Gospod Bog zapovedal. Prav enako zvest v veri in trd v disciplini je ta grški arhimandrit. Pred dvema letoma je bil resen kandidat za grškega jeruzalemskega patrijarha; toda v zadnjem trenutku je zmagal zoper njega mladi grški škof iz Betlehema, ki je študiral v Londonu in ga je zato podpirala angleška oblast.

Bilo je letos 29. avgusta, po grškem koledarju pa 16. avgusta, prvi dan po grškem Vnebovzetju Marije Device, ko sta me že zgodaj zjutraj obiskali moji dve romarici.

»O, ko bi Vi vedeli, kaj se je prigodilo sinoči v našem samostanu! Tako je hitela pripovedovati ena izmed romaric.« Bilo je po večerji, okrog pol devete ure, ko se je zaslísal velik ropot v bližini najine sobe. Pogledali sve iz sobe. Samostanski predstojnik sam je močno trkal na bližnja vrata, toda nihče se ni oglasil iz sobe. V tej sobi stanuje mlad menih, velik, močan mladenič, ki nima še dvajset let. Videli sva ga že večkrat pri službi božji v Božjem Grobu. Čez nekoliko časa predstojnik molče, pač pa trdih korakov odide. Toda vrne se takoj in sicer z domačim hlapcem, ki ima v roki gorečo svečo. Predstojnik še enkrat opomni mladega meniha, da naj odpre vrata. Ker ni glasu, ukaže predstojnik hlapcu, da naj s silo udre v sobo. Močni hlapec uprè koleno v vrata. Vrata zaškripljejo, ključavnica odleti z ropotom in vrata se odpro na široko. Na postelji leži mladi menih, ki ni hotel odpreti vrat. Predstojnik mu naredi prav kratko pa strogo pridigo. Midve sve samo toliko zastopili, da je bil menih brez dovoljenja v mestu in da je bil prišel domov prepozno. Prišel pa je bil še pred osmo uro. Nato predstojnik odpaše širok usnjat pas, kakor ga nosijo tudi pri nas menihi v Stični in v Rajhenburgu. Grški menihi so namreč redovniki sv. Bazilija, ki nosijo prav enak usnjat pas. Nato potegne predstojnik z levico odejo s postelje, z desnico pa začne vihteti usnjeni pas in neusmiljeno udrihati po grešnem menihu, ki leži na postelji pred njim le v lahki spodnji obleki. Predstojnik udriha z vso močjo, vsak udarec zadene v živo. Vidi se, da je v tem opraviilu zelo izurjen. Grešnik se zvija na postelji, kakor uboga tepena žival, ki si ne more pomagati. Pri vsakem udarcu boleče toda le po tihem zastoka in vzdihne. Predstojnik pa udriha, da mu pot teče po licih. Hlapec pa mirno stoji s svečo v roki, kakor bi svetil pri službi božji v cerkvi; gotovo znamenje, da ne sveti prvič pri takem imenitnem opraviilu. Hlapec, močan mož, sveti sicer s svečo v levici, toda skrbno opazuje mladega meniha na postelji kakor maček miško. Vidi se mu, da je vsak trenutek pripravljen priskočiti gospodarju na pomoč, če bi bilo to treba. Toda čudno, menih se ne izgovarja in ne brani, tudi ne vpije, prav gotovo znamenje, da je prepričan o svojem grehu, za katerega se mora storiti pokora. Ker predstojnik vedno z večjo gorečnostjo udriha, se grešnik zvali s postelje na tla, meneč, da se bo vsaj za silo umaknil biču. Toda revež je prišel le iz dežja pod kap. Pokazala se je gola koža in ravno na te dele telesa se je usnjat jermen najbolj prilgel. Pokazale so se na mah velike rdeče lise. Večkrat sem hotela reči, pravi moja romarica, o gospod je že dosti, toda gospod je bil tako jeznega obraza, da sem se ga v resnici bala. Molčala sem torej, molčal je hlapec s svečo, molčali ste samostanski sestri, ki sta stali zraven naju, molčali so tudi drugi menihi, ki so molče kukali

iz svojih sobic. Nazadnje se je bil predstojnik, velik, močan, bradat mož, upehal. Vstani, je rekel mladeniču. In mladenič je vstal. Obleci se! In oblekel se je. Zvij skupaj odejo! In zvil jo je. Marš, naprej, v drugo nadstropje! je ukazal strogo. In šla je procesija v drugo nadstropje.

Prvi je šel hlapec z gorečo svečo, za njim je šel grešnik z zvito culo na rami, nazadnje pa predstojnik s stegnjenim jermenom v roki. Procesija je šla v zgornje nadstropje, kjer so prostori za grešnike in za spokornike.

Vsa stvar je šla lepo po redu, kakor po paragrafi in prav nobenemu, ne hlapcu in ne gledalcem, se ni nič čudnega zdelo. Videlo se je, da je to družini znana, če tudi ne priljubljena stvar.

Od tega dne naši romarici spokornega grešnika niste več videli. Pokoro je delal ali v ječi v zgornjem nastropju ali pa v samostanu svetega Sabe ob Mrtvem morju.

Ravno taka disciplina je bila v starem in v srednjem veku tudi v naši cerkvi in prav gotovo ni bila slaba. V teh časih je naša cerkev imela sicer veliko grešnikov, pa tudi prav veliko gorečih spokornikov, skoraj več kakor pa današnje dni.

»Kaj pa se je bil pregrešil mladi menih,« sve danes zjutraj vprašali samostanski sestri, »da je bil sinoči tako hudo kaznovan?«

»Šel je bil iz samostana brez dovoljenja in je bil prišel domov prepozno. Če pa je imel nad seboj še druge pregrehe, midve nisve mogli izvedeti.« Ste odgovorili sestri.

»Odkod pa je ta mladi menih?« sem dalje vprašala.

»Predstojnik je njegov pravi stric, sin je od predstojnikove sestre, ki je ravno te dni pri nas v hiši. Včeraj, na praznik Matere božje, je bila prišla obiskat svojega sina. In zdi se, da je mati mislila, ker je sestra predstojnikova, da ima tudi ona nekaj pravic v samostanu. Arhimandrit pa je pred celo družino pokazal, da je le on sam gospodar v hiši in je pred očmi svoje sestre pretepel njenega sina, kakor vsakega drugega neubogljivega meniha v samostanu. Kadar pri nas šiba poje ali gospodarjev pas žvižga, ne sme nihče odpreti ust v hiši.«

Tako ste razlagali grški sestri samostansko disciplino.

Upam, da sem zapisal vse prav po pravici in resnici o disciplini v grškem samostanu sv. Abrahama v Jeruzalemu.

Zapisal sem samo to, kar sem sam videl in kar ste mi povedale moji jeruzalemski romarici, gdč. Marija Adamič iz Postojne in gdč. Terezija Škrabe iz Vranskega. Obe poznam že skoraj dvajset let, obe sta dobri kristjani in zanesljivi priči, ki sta povedale, kar ste na lastne oči videle.

P. TARZICIJ:

Večna luč — utrinek zvezde treh modrih

Od jaslic božjega Deteta, v čigar obličje so z neizmerno radostjo zrli, so se modri vrnili zopet v svojo domovino na Jutrovem. V Jeruzalemu se je še nekaj časa jezil prevarani Herod ter se znašal nad nedolžnimi otročki, potem pa je bilo zopet vse kakor prej. Pismouki so prebirali svete knjige, jih premišljevali in razlagali, a ostali so slepi in zakrknjeni prav tako, kakor so bili, preden so prišli modri in vprašali po novorojenem kralju. Ta pa — božje Dete iz Betlehema — je že bežal v tujo deželo, kakor je bil naročil angel Gospodov.

In zvezda — zvezda treh modrih? Kaj pa z njo? — Ni je več! Od dneva, ko je obstala nad krajem, kjer je bilo Dete, je ni videl nihče več. Le neznameniten utrinek njene luči, le droben žarek njene svetlobe je še ostal in sveti med nami. Kje pa? — V cerkvi pred tabernakljem. Kakor je namreč zvezda treh modrih obstala nad krajem, kjer je bilo božje Dete, tako tudi pred tabernakljem neprestano gori in sveti luč, ki vsem dobrim srcem govori in kliče: pridite, Odrašenik sveta je tukaj v podobi kruha, padite pred njim na kolena in molite ga, kakor so ga molili trije modri.

Lep, globok in skrivnosten je pomen večne luči, tega utrinka zvezde treh modrih pred tabernakljem. Pomeni namreč:

1. Luč vere. Kakor bi bilo brez večne luči ponoči v cerkvi vse temno, tako so bila najvažnejša vprašanja o Bogu, o človeku in njegovem namenu o posmrtnosti in večnosti zavita v trdo temo vse dotlej, dokler jih ni osvetila jasna luč Kristusovega nauka. »Jaz sem luč sveta; kdorkoli hodi za menoj, ne hodi po temi, temveč bo imel luč življenja« (Jan. 8. 12), pravi Gospod. On je luč, ki »v temi sveti«, je »prava luč, ki prihajajoč na svet razsvetljuje vsakega človeka«. (Jan. 1, 5, 9.)

Žal je danes na svetu toliko blodnih vešč, navidezni luči, ki človeka zvodijo na stranpota, potem pa ugasnejo ter ga puste samega v temi nevednosti in zmot, kakor n. pr. bleščeči nauki krivoverstva in brezbožne prosvetljenosti, Jezus pa je prava luč. Kakor večna luč pred tabernakljem gori mirno, skromno, ne bleščeče, a sveti gotovo, tako tudi vera ni kak bleščeč plamen, ki zagori le trenutno; ne, vera sveti mirno, neprestano in z blaženim mirom napolnjuje srce ponižno verujočega.

Večna luč razsvetljuje tabernakelj, oltar in še nekaj drugih predmetov nepopolno, le z bežnimi obrisi ter pušča vse v neki poltemi; tako tudi vera tu na zemlji in popolno gledanje, ampak je polna skrivnosti. Daje nam odgovor pač na vsa važnejša vprašanja, na vse, kar nam je k zveličanju potrebno. Vse drugo pa je prihranjeno za tisto srečno uro, ko se bo pred nami odgrnila skrivnostna zaveza večnosti. »Zdaj namreč gledamo v zrcalu, nejasno, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan.« (I. Kor. 13, 12.)

2. Večna luč pred tabernakljem pomeni dalje oko božje previdnosti. Nenehoma gori večna luč — tudi božje očetovsko oko bdi vedno nad nami, za nas neutrudoma skrbi in na nas vzevdlj misli. Naj v hišah vse

Jezus odlikuje delavski stan

še tako trdno spi in naj vlada povsod še tako gosta tema, — večna luč pred tabernakljem vendar gori. — »Glej, on, ki varuje Izrael, ne spi in ne dremlje« (Ps. 120, 4). Ne, ne bo nas pozabil Gospod in ne bo obrnil od nas očesa svoje previdnosti, zakaj, »četudi bi mati pozabila na svojega otroka, jaz tvoj Bog ne bom nate nikdar pozabil«.

Če pride človek v cerkev podnevi, komaj opazi, da večna luč gori. Še zmeni se ne zanjo. Ponoči pa je njen sij takoj viden. Tako se tudi marsikaj ne spomni Boga, svojega Gospoda, v dnevih sreče, v času nesreče pa zopet obrne nanj svoj pogled, poklekne pred križ in moli božjo previdnost.

3. Večna luč pomeni tudi božjo ljubezen do nas in našo ljubezen do Boga. »Z večno ljubeznijo sem te ljubil, zato sem se te usmilil in te nase vlečem,« pravi Gospod po preroku. In pri sv. Janezu beremo: »Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da se ne pogubi nihče, kdor vanj veruje, ampak ima večno življenje.« (Jan. 3, 16.) »Glejte, koliko ljubezen nam je izkazal Oče, da se božji otroci imenujemo in smo.« (I. Jan. 3, 1.) »Večje ljubezni pa nima nihče, kakor ta, ki da svoje življenje za svoje prijatelje,« govori Jezus. In sv. Marjeti Mariji je rekel: »Glej to srce, ki je svet tako zelo ljubilo.« In Jezus v tabernaklju? Ali nam ni neprestan dokaz njegove ljubezni do nas, kakor neprenehoma gori pred njim večna luč, ta drobni utrinek zvezde treh modrih.

Ljubezen pa zahteva ljubezen. Naj bo naša ljubezen do Boga prav taka, kakor je plamenček večne luči pred tabernakljem: čista, kakor je čisto olje večne luči; živa po molitvi in dobrih delih; mirna, tiha in skromna; topla, iz duše in srca prihajajoča in svetla, da bo razsvetljevala vsa pota našega življenja pa tudi druge vodila z lepim vzgledom k Bogu.

4. Tudi luč božje milosti pomeni večna luč v cerkvi. Že Zaharija je napovedal o Odrešeniku, da bo prišel z višin »razsvetlit nje, ki sede v temi in smrti senci in naravnost naše stopinje na pot miru«. (Luka 1, 79.)

Kakor si ponoči razsvetljujemo pota z lučjo, da ne zaidemo in kje ob kamen ne zadenemo, tako nam luč božje milosti sveti na pot življenja, da moremo hoditi za njim, ki je Pot, Resnica in Življenje, in h kateremu nam k tabernaklju kaže pot večna luč pred njim.

5. In še luč večne slave nam pomeni večna luč pred tabernakljem. Končno bodo ugasnile vse luči sveta, ves blesk časti in slave, sij bogastva in moči. Da, še luč oči bo ugasnila in otemnela v teminah groba. Ugasnile bodo tudi luči firmamenta: sonce bo otemnelo, luna ne bo dajala več svetlobe in zvezde bodo padale z neba.

Ne bo pa ugasnila luč večne slave v nebeškem kraljestvu, v božjem mestu. »In mesto ne potrebuje ne sonca, ne lune, da bi mu sijala. Zakaj razsvetljuje ga božje veličastvo in njegova luč je Jagnje. Ljudstva bodo hodila v njegovi svetlobi in noči tam ne bo več.« (Raz. 21, 23—25.)

Podoba te luči je večna luč v cerkvi, ki gori, četudi ugasnejo vse druge luči. Zato tudi pravimo onim, ki odhajajo v večnost: »Večna luč naj jim sveti.«

Da nam bo kdaj svetila luč večne slave, moramo že tukaj hoditi v luči vere in upanja in milost moramo iskati pri Njem, pred katerim nič in dan gori večna luč, ta drobni utrinek zvezde treh modrih z Jutrovega.

Nova slovenska misijonarka na Kitajskem

Dasi ne mnogoštevilni, smo vendar Slovenci na misijonskem polju med onimi narodi, ki so dali in dajejo katoliški Cerkvi sorazmerno precej misijonarjev in misijonark. Slovenca najdeš v najrazličnejših misijonskih redovih, kongregacijah in družbah. Njegova gorečnost za širjenje kraljestva božjega na zemlji in za rešitev duš, združena s skromnostjo zahtev zase, marljivostjo in vestnostjo ter izreden dar za učenje jezikov, — vse dedščina domače grude in vzgoje — ga tudi v polni meri usposabljuje za delo v misijonih.

Zadnja leta razvija živahno delavnost med nami družba frančiškank misijonark Marijinih (FMN), ki se je naselila v Ljubljani leta 1928 in ima svojo hišo v Gorupovi ulici 17. Nad 50 slovenskih deklet, različnih stanov in poklicev, je v tej kratki dobi že stopilo med »bele misijonarke« in njih več deluje že v misijonih.

Najmlajša slovenska misijonarka, ki je v zadnjem času zapustila domovino in odšla na žrtev in junaške odpovedi polno delo v vinograd Gospodov na Kitajsko, je m. Marija Kalista Langerholz iz Maribora. Rodila se je 2. maja 1913 v Beljaku v frančiškanski fari in je prišla s starši po prevratu 1919 v Maribor. Od doma globoko

versko vzgojena, — že pokojni oče in mati, oba vzorna tretjerednika — je deklica prejela nadaljnjo izobrazbo po končani ljudski šoli v samostanu čč. šolskih sester v Mariboru, kjer je dovršila meščansko šolo in učiteljšče. Učiteljsko maturo je napravila 1933. Že naslednje leto se je po zgledu svojih dveh bratov, frančiškanskih patrov Ildefonza in Kalista, tudi ona odzvala klicu Gospodovemu — pri mami je ostala le najmlajša, Milica — in 9. julija 1934 je vstopila kot postulantinja k FMM v Ljubljani. Tu je ostala do novega leta 1935, nato je odšla v noviciat v Chatelets pri St. Brieuc v Normandiji na Francoskem. Pri preobleki, na praznik svetega Jožefa 19. marca 1935, je dobila redovno ime m. M. Kalista; njeno krstno ime je Marija. Po dve leti trajajočem noviciatu je zopet na praznik sv.

M. Marija Kalista Langerholz FMM

Jožefa 19. marca 1937 napravila prve, neslovesne obljube in takoj drugi dan odpotovala v Rim.

Generalno predstojništvo je uslišalo njeno vročo željo in jo določilo za misijonsko delo na Kitajskem. Dne 29. maja 1937 je odpotovala iz Rima preko Neaplja v družbi 23 sester FMN na parniku »Conte Rosso« proti svojemu daljnemu cilju. Na poti čez Indijski ocean so se ustavili v Bombaju v Prednji Indiji, Kolombo na Ceylonu, Singapuru v Zapadni Indiji in po nadaljnji petdnevni vožnji po Kitajskem morju so se misijonarke srečno izkrcale 21. junija v največjem vzhodnoazijskem pristanišču, milijonskem Šanghaju. Tu jo je, kakor se sama izraža, »prvi sprejel in blagoslovil Jezus« v kapelici hiše FMM.

Izredno zajemljiv je »DNEVNIK KITAJSKE MISIJONARKE SVOJIM LJUBLJENIM«, ki ga m. M. Kalista po volji predstojništva piše med vožnjo na parniku »Conte Rosso« in ga konča 1. julija 1937 že na svojem cilju v Šanghaju. Priobčimo ga prihodnjič.

V Šanghaju je naša misijonarka ostala 3 tedne, da se je nekoliko seznanila s svojim bodočim misijonskim delom. Iz Šanghaja je m. Kalista kot spremljevalka m. provincijalka na njenem misijonskem potovanju sredi julija 1937 odpotovala v Nanking, prestolnico kitajske vlade, ki je danes že v oblasti Japoncev. Ker ji še ni bilo določeno področje, se je po nalogu predstojništva vrgla z vso vnemo na študij kitajščine in študirala vsak dan 3—4 ure v strašni ondotni vročini, ki je taka, da se človek ves dan v znoju dobesedno koplje. Lekcije ji je dajala kitajska sestra. Poleg tega se je pa še sama učila angleščine. Kot so ji rekli, v študiju kitajščine kar lepo napreduje. Vežbala se je pa tudi v karitativnem misijonskem delu. Spremljala je s. bolničarko v dispanzer in obvezovala ubogim in zanemarjenim Kitajcem odprte in pogosto zaradi nesnažnosti vnete rane — eno dopoldne jih je bilo 50 —, vsak teden je obiskovala pogansko najdenišnico in krščevala umirajoče otročičke, »da bodo povečali spreved onih, ki za Jagnjetom hodijo«. Dvanajsterim je tako pripravila pot v nebesa in jim dala ime svoje mame in očeta, sestre in bratov ter onih, katerim se je hotela izkazati hvaležne za duhovno pomoč — »vsakemu sem darovala malega angelčka varuha«. Tudi bolnim jetnikom v veliki šanghajski jetnišnici velja usmiljena ljubezen FMM. Vsak teden po enkrat jih smejo obiskovati ter jim nuditi telesno in duhovno pomoč. Marsikdaj pade s tolažilom besede tudi žarek milosti v potrto dušo, da sprejme seme razodete resnice.

M. Kalista v svojih prvih dveh poročilih iz Kitajske, datiranih iz Šanghaja 1. julija in iz Nankinga 25. julija 1937, ničesar ne omenja o političnem položaju in vojni nevarnosti z Japonsko, v tretjem pismu, pisanim 1. septembra iz Yangtsepoo-Šanghaja, tovarniškega predmestja šanghajskega, ki je danes samo še kup razvalin, pa že sporoča: »Sredi vojskinega viharja smo... pošta ne deluje...« Pismo je vzela s seboj neka gospa, ki je naslednji dan odpotovala v Evropo.

Naša misijonarka je prišla ravno v sredo bojne vihare, ko je nena doma zbesnela vojska in japonska vojna mornarica iz najtežjih topov začela obstreljevati kitajski del Šanghaja. Ob tej priliki je prejela svoj ognjeni krst. »Les Annales«, revija FMM, sporoča v septembrski številki po agenciji Fides sledeče podrobnosti iz Šanghaja:

Borba divja v Šanghaju in okrog njega; število mrtvih je zelo veliko in materialna škoda, ki se veča od dne do dne, se ceni že na več kot 500 milijonov dolarjev... Tudi imena ponižnih redovnic, ki že dolga leta tam delujejo, nepoznane skoraj od vseh, moreš sedaj najti v kolonah časopisov; njihovo junaštvo v času vojne, ki ga pa presega njihov vsako-

dnevni heroizem, je obrnil nase pozornost vse javnosti. Brez dvoma bodo vsi šanghajski misijoni pretrpeli velike izgube, toda frančiškanke misijonarke Marijine so, kakor se zdi, prav posebno udarjene. Že v prvih dneh sovražnosti so morale evakuirati splošno bolnišnico, ki stoji sicer v internacionalni četrti, pa je bila med prvimi v nevarnosti. FMM delujejo v njej že od leta 1912. V noči 21. avgusta je pa prišla vrsta na bolnišnico Presv. Srca (Sacred Heart Hospital), ki leži v četrti Yangtszepoo in ki tvori zase celo mesto usmiljenja s številnimi zdravstvenimi ustanovami; bombardiranje jo je spremenilo v ognjeno peč, v kup ruševin. — Bolnišnica Presv. Srca je ena izmed mnogih ustanov dobrotelčnosti velikega filantropa Lo-Pa-Honga, o katerem je šel glas daleč preko meja Kitajske. — Zadnja poročila iz Šanghaja javljajo, da je bil ta veliki mecen katoliških misijonov od dveh roparjev umorjen. Bil je velik finančnik in katoličan, še pred kratkim od sv. očeta odlikovan za izredne zasluge za katoliško Cerkev; on je poklical FMM v svojo veliko bolnišnico. — Le nekaj števil, ki naj pokažejo važnost tega središča katoliške vere v milijonskem mestu: Bolnišnica ima 400 postelj in je sprejela med letom 5100 bolnikov, v dispanzerju je bilo zdravljenih 136.043 primerov, redovnice FMN so obiskale 520 bolnikov na domu, vodijo poleg tega osnovno šolo s 163 otroki, jaslice z 891 novorojenčki in šolo za sestre pomočnice z 52 gojenkami. Nekaj korakov od 6 paviljonov bolnišnice se je dvigala ravnokar dograjena velikanska obrtna šola za deklice s 64 dvoranami, ki bi imela biti odprta 1. septembra 1937, in je štela že 50 vpisanih učenk. 47 FMM raznih narodnosti, med njimi tudi Kitajke, 5 zdravnikov in ena zdravnica s pomožnim osebjem ni moglo zmagovati ogromnega dela in vendar so misijonarke zveste svojemu vodilu poleg teh dolžnosti skrbele za redno adoracijo pred Najsvetejšim, iz katere so zajemale vedno novih moči. Svetne oblasti so cenile visoko njihovo požrtvovalnost. Letno so podelile 4661 krstov otrokom in 630 odraslim... Osem dni so junaške redovnice brez odmora, v najhujšem obstreljevanju, skrbele za ranjence in begunce, stale ob strani umirajočim, katerih sploh ni bilo mogoče potem pokopavati, in kljub mrzličnemu delu niso zgubile hladnokrvnosti. Ko so bili potem bolniki, otroci, begunci in redovnice spravljene na varno v mednarodno francosko četrt, je prednica na vprašanje novinarjev samo odgovorila: Storile smo samo svojo dolžnost!

Tako časopisna poročila. Iz pisma naše misijonarke pa zvemo še te podrobnosti: Iz Nankinga je bila poslana zopet v Šanghaj in bila določena za Kolegij Presv. Srca (obratno šolo), ki bi ga bile FMM s septembrom odprle, ko je 13. VIII. z vso silo izbruhnila vojna. »Me smo bile v najnevarnejšem položaju — sredi japonskih tvornic, neprestano bombardiranih od kitajskih aeroplanov. Strežniki so nam zbežali, policija je odvedla najbolj boječe bolnike, ranjence in otroke, — v najdenišnici 100 otrok sem bila jaz zaposlena. Odrezanim od sveta, nam je začelo primanjkovati hrane. O, to je bilo življenje: krog in krog nas ogenj, dim, topovi pokajo, zračna vojska aeroplanov nad nami, bombe padajo, eksplozije, na naše dvorišče vdere okrog 3000 pribeglih brez strehe, na eni strani dovažajo neprestano ranjence, na drugi strani mrtvaški avto odvažajo mrtve — kakšen je bil praznik Vnebovzetja! Pa smo vztrajale! Vsi šanghajski samostani in duhovniki so neprestano molili za nas in se bali za nas, toda sv. maša in kruh Močnih sta nas krepila, zavest, da smo dale življenje in smrt na razpolago Njemu, ki je Sam dal življenje za duše, nam je dala moči. Do sobote po Vnebovzetju, 21. VIII., je bilo vedno enako, v soboto ob sv. maši pa — bum — ogenj — dim — eksplozija, mislile smo, da je hiša v ognju, pa je božja Previdnost po pravem čudežu

hotela dokazati, kako Bog čuva nad njimi, ki nosi On sam skrb zanje —, bomba se je razpočila tik za našim zidom, ki je ostal čisto nepoškodovan in ni bilo razbito niti eno okno naše hiše! Kako hvaležen Magnifikat smo zapele sv. maši! To dopoldne je pater našel na dvorišču in pred kapelo — 6 bomb! Resnica je bila jasna: ne spoštujejo več ne bolnišnice ne hiše inozemcev, treba je hišo zapustiti. Opoldne je bilo, — bitka je nekoliko prenehala — tedaj nam je 6 avtomobilov z angleškimi stražniki prihitelo na pomoč. Naložili so najprej uboge dojenčke in ostale sirotke, nato bolnike: najbolj ranjene sem smela spremljati jaz, nato sestre s culicami. Bolnike so prepeljali v jezuitsko univerzo v Šanghaju, nam so dale zavetje redovnice presv. Srca Jezusovega in Marijinega in nam dale na razpolago svoje šolske prostore. In zdaj smo tu že 10 dni. — Ali se bomo lahko še vrnile, kdaj, nič ne vemo. Jaz imam službo pri naših bolnikih na univerzi. — Pa ne mislite, kakšna žalost da vlada med nami. Božja previdnost je to dopustila od vekomaj in me kot orodje božje volje vdano čakamo; kar Bog hoče, tako naj bo. Da ne boste zame v skrbeh, naj pa še to povem: Bolj ko okušam misijonsko življenje, bolj sem v njem srečna, bolj mi raste pogum in zaupanje. Sem še vedno med najbolj pogumnimi. Če hočete pa še to: M. prednica sama je rekla, da sem vedno vesela, zadovoljna in pogumna in čeprav skoraj najmlajša, sem se izkazala pravo misijonarko. Vem, dragi, vaša molitev mi pomaga, in vedno znova zatrjujem: On, ki me je poklical, me ne bo zapustil; tako čudežno me vodi božja Ljubezen in jaz srečna in vdana počivam v božjih rokah. — Marija Kalista, FMM. <

Šanghaj je sedaj v japonskih rokah z izjemo mednarodne četrti, ki je eksteritorialna in zavzema po mednarodni pogodbi zainteresiranih držav poseben pravni položaj. Ko se v nesrečno Kitajsko vrne mir, bo šele mogoče začeti zopet s sistematičnim misijonskim delom za širjenje krščanstva v ogromnih prostranstvih Daljnega vzhoda. Trenutno pa more krščanska ljubezen samo celiti rane, ki jih vojna vihra v vedno rastoči meri zadaje ubogemu prebivalstvu. Sila je velika, zato pa tudi naša dolžnost večja, da z molitvijo in žrtvami podpiramo požrtvovalno in junaško delo naših misijonarjev in misijonark.

J. MAGNUSSEN — P. MARKO O. M. CAP.:

Življenje kapucinskega brata Jurija

Domovina služabnika božjega

Južno od mesta Kempten v Nemčiji pri vhodu Algajskih Alp leži neznatna, prijazna vasica Kreuzegg, rojstni kraj služabnika božjega Jurija, kapucinskega brata, ki je bil v Rimu poznan pod imenom Jörg. Mi ga pa bomo nazivali v pričujočem spisu s pravim imenom br. Jurij. Po travnikih spodaj ležeče dolinice mirno teče potok, ki se tu in tam razširi nalik reke tako, da se dospe v vasico po dolgem mostu. Na desni se dviga velika kapela z nadstrešnim malim zvonikom. Tu ni farna cerkev; ves ta okraj pripada župniji Pfronten, od katere svetišče se že od daleč pokaže našim očem. Drobnó, lično razčlenjen zvonik se mogočno in visoko dviga iz zelenja. V ozadju pa ponosno in nekako drzno stojè vrhunci Algajskih Alp.

Prav razveseljivo je, da je resni deček, naš služabnik božji, vzrastel sredi tako lepega in divnega kraja. Sicer pa, četudi bi bil rojen v kraju posejanim s tovarniškimi hišami in dimniki, bi bil vendar našel tih, sa-

moten kraj, kjer se lahko z Bogom v pobožni molitvi občuje. Med svetom se je imenoval: Andrej Erhart, sin Andreja in Ane rojene Hol. Oba, oče in mati, sta uživala v celem okraju najboljši sloves in ugled. Bog jima je dal štiri ljubke otroke: Andreja, Joahima in dve hčerki, od katerih pa je ljubi Bog eno kmalu vzel v nebesa. Kakor sta bila oče in mati pobožna, tako sta učila tudi svoje otroke že z malega moliti, se Boga povsod spominjati, angela varuha častiti in Marijo na pomoč klicati. O da bi jih posnemali vsi krščanski starši zlasti v sedanji dobi, ko izginja iz vzgoje otrok strah božji, ljubezen do Boga, spoštovanje in pokorščina do staršev. Dandanes je vzgoja otrok premeška, popustljiva.

Ko sta sinova odšla med svet, jima je globoko v srcu ostal poslovičen opomin matere, naj ostaneta zvesta in stanovitna v katoliški veri. Andrej je komaj 13 let star, ko je oče smrtno obolel. Letà videč, da ni mogoče oddaljenega duhovnika takoj dobiti, zaprosi, naj mu pokličejo sina Andreja, ki bi mu pomagal v smrtni uri. Andrej pride ter se za očeta z vso ljubeznijo zavzame. Opozarja ga, naj ne pozabi na to, kar je edino potrebno v smrtni uri. Ž njim moli, obuja vero, upanje, ljubezen, kesanje ter mu streže do zadnjega vzdihljaja s prav sinovsko ljubeznijo in vdanostjo. Čudno! Ko je ob smrti očeta vse okoli mrliča solze pretakalo, je Andrej edini ohranil suho oko.

S to močatostjo in gorečnostjo za zveličanje duš umirajočih si je pridobil toliko zaupanje v vasi, da so ga ponovno klicali k bolnikom. Spomin na ta samarijanska dela Andreja je ostal še dolgo med ljudstvom ohranjen. Poldrugo leto pozneje se je mati zopet poročila z nekim pekovskim pomočnikom z imenom Roman Fišer. Letà se je močno razlikoval po mišljenju od prvega moža. Zamišljen v posvetno je zahteval, naj Andrej neprestano dela ter opusti svoje pobožnosti. Ko pa je Andrej pokazal, da ceni pobožne vaje, molitev višje kot neprestano delo, je bil zaradi tega preganjan in zaničevan od očima. S tem so bila za Andreja končana srečna leta. Naravno da se je oklenil Boga z vso dušo in zahrepenel obenem po širnem svetu. Od staršev se je naučil pekovske obrti. S 16 leti je bil poslan v Jmenstadt k pekovskemu mojstru Ivanu Bekhu v nadaljnjo izobrazbo. Za šolnino je plačal 20 goldinarjev nekdanje vrednosti. Tudi v Jmenstadt-u je pridno obiskoval cerkev, prejemal sv. zakramente, poslušal božjo besedo ter stregel pri sv. maši v kapucinski cerkvi.

Dne 3. novembra 1717 je vpričo pekovskih mojstrov napravil izpit iz pekovske obrti z odličnim uspehom. S častnim spričevalom v posesti je sklenil, se podati v Rim, kjer je takrat nemška pekovska obrt izvrstno cvetela. Razen tega pa ga je vleklo v Rim obilno število svetišč in svetih znamenitih krajev. Starši niso temu sklepu in želji prav nič ugovarjali. Mirno so se ločili od njega. Njegov očim ga je še celo več milj hoda spremljal.

V Rim

Za pot v Rim si je odrezal v grmovju v spomin na svojo nemško domovino močno, dolgo palico, ki mu je ostala zvesta do smrti. Po tej palici so ga pozneje povsod spoznali. V večno mesto je došel v spomlad l. 1718. Svojo službo je nastopil pri pekovskem mojstru Smit-u na Piazza Montanara. Kmalu je mojster spoznal, koga ima v službi. Andrejeva molčečnost sredi trgovanja, klicanja, spraševanj v prodajalni, — nekaj skrivnostnosti vonj nedolžnosti in čistosti na Andreju, ki ni dopuščal nobene nedostojne besede — vse to je vzbujalo pozornost vseh, ki so prišli v njegovo bližino. Začeli so ga spoštovati.

Kmalu za tem je došel v Rim iz Kronburg-a iz Švabskega drugi nemški pomočnik, ki je zaprosil istotako za delo pri gospodu Smit-u. Novi prišlec je takoj opazil v pekovski prodajalni mladeniča z izredno zamišljenim pogledom in obnašanjem. Čudil se je, posebno, ko je videl, kako le-tà z rožnim vencem v rokah streže kupcem.

P. ODILO:

Nazaret ali Sodoma

Boj bo ostal vedno. Kar se izpreminja, je samo bojno polje. Včasih so razne posvetovalnice bojno polje, zopet drugič šole, zadnji čas pa je postala družina bojno polje. Tu gre zdaj za odločilno bitko. Vojak ni več politik, ne več profesor, temveč oče.

Kot kažejo vsa znamenja: poraženi bomo, premagani. Katoliška družina izumira. Še več: družina sploh. Seveda bo zopet vstala in obhajala svojo velikonoč. Toda zdaj umira. In družina umira zato, ker je od sedmega zakramenta ostalo samo še ime, ker zakon umira. Smrtna bolezen zakona pa je nenravnost. Vzrok velike smrti ali velikega umiranja 20. stoletja je veliki greh 20. stoletja: nečistost.

Moderna družina mora iz Sodome v Nazaret, od obrežja Mrtvega morja mora do zdravih sončnih poljan, kjer živi vzor vsake prave družine: Jezus, Marija, Jožef. Kako je prišlo do tega, da se je moderna družina napotila v Sodomo? Na obrežje Mrtvega morja nečistosti? Kako je mogel oni zločin postati narodna bolezen, ki ponižuje moža do preprostega skrunivca ženo pa do propale vlačuge?

Že v starih svetih knjigah beremo o vnebovpijočih škandalih zoper čistost. V prvi knjigi Mozesovi beremo o grehu nekega Onan-a. Toda takrat so rekli grehu greh in strast so imenovali strast. Na čelo Onanovo so vžgali v večno svarilo znamenje: »Smrti vreden, gnusni zločin!« Tudi v srednjem veku so bila leta npravnega propada. Pa jih niso imenovali dobo reforme. Nečistost današnjega časa pa je greh na prestolu, greh kot človeška pravica, greh, ki je poveličevan od neke sramotne lažiznanosti in celo od zdravilne vede, poveličevan kot družinska sreča. Nečistost današnjega časa je preračunjena npravna revolucija, pridigana od univerzitetnih profesorjev in »socialnih« politikov. Jezovi že pokajo. Vesoljni potop se bliža. Po neveri nečistost. Po nečistosti nevera. V Sodomo drži naša pot in k Mrtvemu morju. Prva zapoved je padla, padla je tudi šesta. Šesta zapoved je padla, padla je tudi prva. Prvi vzrok, ki nas tira v Sodomo.

Kako da gre moderna družina v Sodomo? Mnogi mislijo, da je dvojna morala na svetu: ena za neporočene, druga za zakonske. Šesta božja zapoved je za vse enaka. V prvotni obliki se glasi šesta božja zapoved: Ne prelamljaj zakona! Cilj šeste božje zapovedi je: varstvo svetosti zakona. Varstvo življenjskega izvira človeštva! Vsaka nečistost je atentat na zakon kot vir življenja! Vsak mladostni greh, vsako skrunjenje samega sebe je skrunjenje življenjskega vira — zakona. Vsak greh v zakonu proti zakonu je v gotovem oziru zakonska nezvestoba. Nečistost je nečistost, ali je greh fanta ali moža, ali dekleta ali žene. Ne nečistuj —! ne pred zakonom, ne v zakonu, ne izven zakona! Šesta zapoved je zapoved za vse!

Zakaj je šla moderna družina v Sodomo? V Sodomi se živi bolj zložno, bolj komodno. Kdor ima otroka, se ne more na-

praviti komodno! Otrok zahteva nege. Otrok joka. Če si mati, ne moreš biti povsod zraven. Otrok je sovražnik matere in očeta. S strahom misli žena nato, da bi postala mati. Vse njeno delo je prežeto tega strahu. Ženo je treba rešiti, oprostiti tega strahu. Zmanjšanje števila otrok bo prineslo družinam srečnejše razmere. Nerazumljivo je, da se kapitalizem najbolj boji otrok. Močne žene, ki bi imele, kot svetopisemske matere, veselje in ponos nad veliko družinsko mizo, take močne žene ne živijo v vilah in palačah. Moderni ženski svet je pomehkužen. »Madame« zveni bolj nobel kot najslajša beseda »mati«. Otrok je nadležen. V Sodomi je lepše.

Zakaj je šla moderna družina v Sodomo? V Sodomi je bolj poceni. Otrok stane! Plača ne zadostuje. Katekizem imenuje pritrgovanje zasluženega plačila vnebovpijoč greh. Vnebovpijoč greh je torej, če moderno pridobitveno življenje kopiči bogastvo v rokah nekaterih, medtem ko delavcu onemogočuje vzdržati normalno veliko družino. Poleg tega pa je dokazano, da plača in zaslužek ne igrata v tem oziru najvažnejše vloge, zakaj najmanjše število otrok dobimo pri visokih, najbolje plačanih uradnikih, pri bogatih in pri Judih.

In še to: Božja nezmotljiva resnica je, da božji blagoslov počiva na vseh, ki njegove zapovedi izpolnjujejo in nanj zaupajo. Ni res, da bi prišli s satanom dalje kot z Gospodom Bogom. Ni res, da bi šlo komu bolje v Sodomi kot v Nazaretu. Ni res, da bi bile žene bolj zdrave v Sodomi in družine srečnejše. Sodomske steze so steze prokletstva. Resne božje zapovedi ne bo nihče prestopal, ne da bi bil kaznovan. Svarilen zgled je današnja Turčija. Medicinski profesor dr. Düring je dolga leta preiskoval. Našel je, da je v Turčiji 75 odstotkov ljudi bolnih. Rodovitne pokrajine so prazne puščave, ljudje 30 let legajo v grob. Prebivalstvo pada vsako leto za pol milijona. Dežela ni doživela samo političnega bankrota, temveč tudi zdravstvenega. Umirajoče ljudstvo, umirajoči narod! »Bog nas je udaril,« je izjavil neki turški učenjak. Sodoma je nezdrava. Nad njenimi razvalinami je Mrtvo morje.

Katoliški možje in žene! Po katerem potu hodite vi? Ali v Sodomo ali v Nazaret? Dokazano je: samo katoličanstvo, vera avtoritete, vera sv. obhajila in sv. spovedi je protitež proti smrti 20. stoletja. Katoliška družina mora kreniti proti Nazaretu. Napovedati mora boj Sodomi! Katoliška družina mora biti sveta. Katoliški mož ne sme biti skrunivec, temveč oče. Katoliška žena ne lahkoživka, temveč mati. Katoliški zakon svetišče — Zakrament.

Tretjeredniki! Skrbite, da bodo ta članek brali tisti, ki bi ga najbolj morali prebrati!

Uredništva katoliških listov prosim, da ta članek ponatisnete. Na ves glas moramo vsi zakričati: Ne v Sodomo, ne v narodno smrt, ne v večno smrt!

P. ODILO:

Kapucini imajo nova navodila za III. red. Kapucinski general preč. p. Vigili, ki mu je procvit tretjega reda zelo pri srcu, je določil ravne in važne smernice za organizacijo tretjega reda. Na čelu vseh tretjerednih skupščin, ki so podrejene kapucinskemu redu stoji od vrhovnega predstojnika določeni »generalni delegat«, ki vodi v imenu generala vse posle, ki se tičejo razširjanja, vizitacije in vodstva tretjega reda. V posameznih provincijah naj določi provincial z vednostjo svojih svetovalcev zmožnega patra kot »provincialnega delegata«, ki naj v imenu provinciala daje smernice za vodstvo tretjega reda v provinciji. Provincialnemu delegatu naj bo določeno posebno svetovalstvo štirih patrov, od katerih prvi vrši službo namestnika, drugi službo tajnika, kot določi provincial. V vsakem samostanu je naloga predstojnika, skrbeti za tretji red v okrožju. Predstojnika podpirata v tem dva patra kot svetovalca. Če predstojnik dela ne zmore, naj provincial določi posebnega patra, ki prevzame vodstvo III. reda v okrožju. Ta pater se imenuje delegat okrožja. Tudi on ima dva duhovnika za svetovalca in pomočnika. — Naj to novo navodilo kapucinskih tretjerednih skupščin prinese mnogo blagoslova in veliko doprinese k temu, da bo tretji red živel, cvetel in napredoval.

Španske tretjerednice. V nizki koči dobre španske tretjerednice, po poklicu šivilje, je našlo za več dni zavetje osem redovnih oseb. Ena od

njih je bila celo težko bolna. Neka druga tretjerednica je vzela za cele mesece več duhovnikov na vso oskrbo brez vsakega najmanjšega povračila. Samo misel na vedno življenjsko nevarnost je bilo njeno plačilo. Nekoč se je zgodilo, da sta hotela dva redovnika odpotovati zato, da bi gospodinja ne bila več v nevarnosti. Ta je odgovorila junaško: Preden bodo Vas odgnali, naj odženejo mene!

Tretjerednice, ki so sicer izgledale strahopetne in obupane, so v trenutku nevarnosti postale junakinje. Bilo so najbolj neustrašene; obiskovale so jetnike, skrbele so za vse, celo za vsakdanji kruh. Prišel bo dan, ko bodo vsa ta junaška dela nagrajena. Španske tretjerednice so dokazale, da so prave hčere sv. Frančiška Asiškega.

Morda bo treba, da se tudi naši tretjeredniki pripravijo za enaka junaška dela. Bog sam ve, kaj nas čaka!?

Škofova beseda. »Nepobitna resnica je, da mnoge cerkvene ustanove kažejo mnogo življenjske moči in odporne sile. Najhujši boji in največji viharji jih ne uklonijo. Vedno pridejo do novega razmaha. Prilagodijo se povsod novim razmeram in poprimejo tam, kjer je največja potreba. Na tem se vidi, da so te ustanove delo, ki na njem počiva poseben blagoslov božji. Kar roka božja varuje, ima zagotovilo obstanka. Taka ustanova, z božjim blagoslovom odeta, je tretji red sv. Frančiška. Kdo bi mogel zanikati in dvomiti, da je ravno v na-

šem času nevere, npravne propalosti, pohlepnosti in zmešnjave na ver-skem polju, tretji red sv. Frančiška svetovni misijon? Naj le razvija III. red svojo blagoslovljeno delavnost tudi v naših krajih!» (Dr. S. Waitz — škof v Solnogradu.)

Jetniški duhovnik piše.

V samoti naše kaznilnice živi mož, v katerega duši se je izvršila velika izprememba. Ko sem ga pred leti spoznal, je dvojni morilec brez ke-sanja, brezbožni lahkoživec, ki je poznal vero samo po imenu. Danes je popolnoma drug človek: vesel, pri-jazen, da, v pravem pomenu besede, srečen človek, ki mu je Jezus in nje-gov nauk pot, resnica in življenje. Ni več mlad. Srebrne niti vidim v nje-govih laseh, ko mi vsako jutro v glo-boki pobožnosti streže pri sv. maši. Samo eno željo ima, da bi, ko bo od-

puščen iz kaznilnice, našel skrit ko-tiček v kakem samostanu, da bi tam delal za Boga in molil.

Prej ni nikoli prelamljal postav. Slepa strast ga je napravila za mo-rilca. Danes pa je postal tako miren in tih. Apostol je, ki je prinesel med svoje sojetnike več blagoslova, kot si lahko predstavljam. Nekoč ga bom zelo pogrešal.

Pred kratkim mi je povedal to-le: Moje prejšnje življenje se mi zdi kot globoko grešno spanje s strahovitimi sanjami, ki sem se iz njih prebudil, Verujte mi, da jih je na stotine v tej hiši, ki so vsi nesrečni in zagrenjeni, zato ker ne spoznajo korenine svoje-ga grešnega življenja, ker spijo in sanjajo. Zanje moramo moliti, da se prebude, dokler še ni prepozno!« Povsod ima Bog svoje prijatelje in apostole!

Tretjeredni tabori za leto 1938

1. **Vseslovenski tabor: na Brezjah pri Mariji Pomagaj** v nedeljo dne 3. julija. Otvoritev tabora v soboto zvečer.
2. Tabor za mariborsko, svetotrojiško in ptujsko okrožje bo v nedeljo dne 12. junija pri **Sv. Trojici v Slov. goricah**.
3. Tabor za novomeško, krško in brežiško okrožje bo v nedeljo 24. ju-lija na **Zaplazu**.
4. Tabor za nazarsko okrožje bo v nedeljo dne 4. sept. v **Nazarjih**.
5. **Koroški tretjeredniki** se pripravljajo za svoj lastni tabor v **Žihpolju** meseca avgusta.

Podrobnosti bodo naznanjene za vsak tabor posebej.

Ljubljanski Veliki križarji so na praznik novega leta in v nedeljo 2. januarja ob petih popoldne igrali v frančiškanski dvorani akcijsko dramo »Pesem svete noči«. Ker je drama zelo vzgojna in predvsem namenjena dijaštvu, jo bodo ponovili na svečnico ob pol petih popoldne v isti dvorani. Vstopnice v Pax et bonum.

Vsakoletna slovesnost »Jezusovih dni« se je tudi letos izvršila s kar največjim sijajem. Otroci so poklonili svojemu nebeškemu Prijatelju svoje žrtve in dobra dela. Frančiškova mladina je bila pri tej slovesnosti častno zastopana.

Zbor malih križarjev in klaric je kakor vsako leto tudi letos prepeval pri enajsti maši v ljubljanski frančiškanski cerkvi stare božične pesmice. Cerkev je bila vedno nabita do zadnjega kotička.

Pilatova vlada

Na straži

Noč je padla. Temne sence, ki so se še v mraku vlačile po potih in tja čez travnik do gozda so izginile. Vse je utihnilo, celo smrčanje po šotorih.

Sredi tabora gori majhen ogenj. Trudno počasi, kakor da bi se zavedal pozne noči plamti kratki zubelj izpod drv. Ob ognju sedi čudna postava. Marsikdo bi mislil, da je posekano deblo, ali štor, morda celo zaboj, toda ne. Človek je!

Če bi si kdo, ki je mimo hodil v tisti uri strahov to postavo ogledal, bi mogel opaziti, da človek ob ognju dremlje.

Čuden, zares čuden stražar, ki dremlje. Pa to še ni vse. V svitu plamena je moči opaziti še drugo postavo, ki pa ne dremlje, ampak se skrbno ozira okrog. Vsak šum vetra, vsak list, ki pade na tla, vsak pisk črička obrne njegovo pozornost.

Bodejo, bodejo svetle oči v temo, kot dva črna oglja goreča!

Savinja je udarila ob skalo, val je pljusnil ob breg.

— Polnoč bo že! se je izvilo bdečemu. Ob pol dvanajstih je nastopil stražo. Dve uri mora stati pri ognju. Vé, da vodja ne prizanaša, če ga zaloti pri dremanju.

— Polnoč! Polnoč! — — —

Gori v nazarskem stolpu je nekaj težko zagodrnjalo, kakor bolnik, ki umira, pa je udarjalo počasi, trudno, čisto nalahko kot odmev, ki je prihajal nekje od daleč, pa je umiral v nočnem miru.

Petronij je štel udarce ure, štel jih je počasi, s premislekom.

— Da, polnoč je!

In je pomislil, da je komaj pol ure straže preteklo.

— Ti! je dregnil Jožeta, ki je ob ognju zavil v ogrtačo čepé dremal.

— Ti, polnoč je!

— Eh, kaj, kako si rekel? Kje smo?

Pa se je lepi Jože iznova pogreznil v sen.

— Jože, polnoč je! Slišiš!

— Ah, mir mi daj!

— Saj ti nič nočem, se otresa Petronij.

— Koliko je? Polnoč? je odpiral Jože končno svoje oči.

— Da polnoč. In moj dragi, jaz sem tako zaspan!

— Jaz tudi! je vrgel Jože poleno na ogenj. Nato je dregnil v plamene, da je zaprasketalo in je velik šop isker šinil pod nebo.

Od severa je pihal lahen vetrič in zibal vrhove smrek nad taborom.

— Lepo vreme bo!

— Da zares lepo! je modro dodal Petronij. Sploh je bil Petronij, kar pri pesnikih ni navadno, zelo redkobeseden tisto noč. Lepi Jože se je čudil in je vprašal:

— Kaj pa ti je?

— Nič!

Petronij se je obrnil proč in pogledal v gozd. Tiho je bilo vse. Posvetil je okrog šotorov, vse mirno je bilo. Končno je izdaval iz sebe tisto, o čemer je prej cele pol ure premišljeval:

— Ti!

— No kaj? je vprašaje pogledal Jože, ki se mu ni več hotelo spat.

— Veš kaj, ti, spat bi šla!

— Spat? se je čudil Jože. Pa sedaj, ko sva komaj dobro na stražo prišla.

— Da, spat! je zopet gonil svojo Petronij.

— Veš kakšen bo jutri Pilat, če izve, da nisva stražila!

— Da, saj res Pilat! je vtaknil Petronij prst v usta.

Zopet sta molčala, le ogenj je prasketal.

— Ti!

— No kaj?

Petronij je gledal v ogenj kakor vedno, kadar je razvijal svoje bojne načrte.

— Veš, uro premakneva na dve, zbudiva naslednjo stražo, češ, še pol ure več sva stražila. Midva pa pojdeva spat.

Jože je bil seveda takoj navdušen za predlog, ki bi mu podaljšal spanje za skoro dve celi uri. Oprijel se ga je kakor rešilne vrvi in zastavil vse sile, da ga Petronij tudi primerno izvedel!

— Torej? je vprašal Petronij.

— Veljaj! Na delo!

Jože je odprl Pilatov šotor in previdno zbudil Maksa in Žaneta.

Žane je prvi pomolil glavo skozi vratnice:

— Ali je že?

— Dve je! se je modro oglasil Petronij!

— Dve? Oh, je trudno ponovil Žane, stopil iz šotora in potegnil še Maksa za seboj.

Petronij je pri ognju predajal stražo po običaju.

— Novega nič, vse mirno, tu je ura, lahko noč!

— All right! sta zaspano odgovorila Maks in Žane ter sedla k ognju. Petronij in Jože sta odšla vsak v svoj šotor, hip nato sta zaspala.

Gozd je ostal miren. Videl je samo, kako so se straže menjavale, videl tudi, kako je Pilat, zjutraj kot zadnji stražar, pogledal na uro, ki je sedem kazala, pa se zaman oziral za soncem, ki ga še nobeno jutro ni bilo ob petih videti iz tabora, kako je potem Pilat ves ogorčen premaknil uro za dve uri zopet nazaj, kako je zelen od jeze zlezal v svoj šotor, pa da od petih do sedmih zjutraj ni bilo nobene straže, ter da se je Petronij pri zajtrku pohvalil:

— Dobro sem spal!

Jože pa je gledal v svojo skodelico z mlekom in ni dejal nobene.

Pilat je šel za Petronijem in mu šepnil v uho:

— Dobro sta izpeljala!

P. STANKO MARIJA:

Zveza večjih sestic sv. Klare

Delovanje ZVSK v Ljubljani

Priznati je treba, da je kar živahno. Na praznik Kristusa Kralja, 31. oktobra 1937, so naše Klare prvič nastopile pred širšim ljubljanskim občinstvom na odru frančiškanske dvorane z *Blondelle Rozenhagovim misterijem »Vitez Naše ljube Gospe«* in prof. Janko Mlakarjevo petdejanko *»Roksana«*. Bilo je precej skrbi, kako bo šlo, pa so se dekleta potrudila; pri reprizi 21. novembra je bil pa še sitni in drugače nikdar zadovoljni režiser kar navdušen. Misterij, ki zahteva resnega študija in poglobitve v vloge, je bil podan odlično, *»Roksana«* je pa v nekaterih izborni odigranih slikah zbudila med občinstvom dosti prisrčnega smeha, pa tudi solza ginjenja. V nedeljo, 14. novembra smo igro ponovili pri frančiškankah misijonarkah Marijinih na Mirju, kjer nam je za improvizirani oder naslikala sijajne kulise znana slikarica č. m. Rheinilde. Pri obeh predstavah v frančiškanski dvorani je ob koncu misterija *»Vitez N. Lj. Gospe«* dovršeno zapela krasno Schubertovo arijo *»Ave Maria«* gospa Sivčeva, ki je prejela v priznanje lep šopek nagljev.

— Kritika je bila zelo laskava, so pa klare tudi mnogo truda in požrtvovalnega dela vložile v igro, da jim je uspela, saj smo imeli za vse tri prireditve nič manj kot 40 vaj, večinoma zvečer od pol sedme do osme ure, ko so bila dekleta prosta. Tudi finančni uspeh je bil zadovoljiv in smo poravnali že precejšen del dolgov za novi Zvezni prapor, znake in uniforme. Ostanek upamo plačati s prireditvijo veseloigre *»Zvezda repatica«* Ane Gross, ki je pseudonim izborne pisateljice veseloiger s. Agnes Kmetič, usmiljenke Slovenke v Gradcu, kjer so njene igre izšle v nemškem jeziku in doživljajo povsod velik uspeh. Dobili smo že dovoljenje za vpriporitev od vlč. s. vizitatorice usm. sester (Marijin dvor pri Radečah pri Zidanem mostu). Igrali bomo dne 6. in 13. februarja v frančiškanski dvorani, ki jo bomo, kot upamo, napolnili kakor to pot.

*

Z veseljem moramo ugotoviti porast duhovnega življenja z uvedbo adoracije pred izpostavljenim Najsvetejšim v kapeli FMM na Mirju. Na vprašanje se je priglasilo 26 klar, da hodijo ob službe ali pouka prostem času po en- ali dvakrat, nekatere celo po tri- in štirikrat na teden,

vsakokrat za pol ure adorirat. So med njimi, ki imajo kar po pol ure daleč od doma do kapele in prihajajo kljub sedanjemu hudemu mrazu. Adorirata po dve skupaj, na nalašč v ta namen pripravljenem klečalniku pred Najsvetejšim, vsaka pokrita z belim pajčolanom, ki jih je za klare dala narediti č. m. prednica Hortenzija. Z adoracijo smo pričeli 24. novembra in se je priglašene sestre klare redno udeležujejo. Evharistični Jezus bo žrtve Svojih častilk gotovo nagradil z milostmi in posebnim blagoslovom!

*

V gostoljubni hiši FMM smo dne 6. decembra priredili tudi prijeten Miklavžev večer, ki se ga je udeležila večina sester. Sv. Miklavž je prišel v spremstvu 7 angelov in 5 škrtakov ter imel na zbrane klare pomenljiv govor, ki so si ga zapisale gotovo globoko v srca, nato je pa vse navzočne s pomočjo svojih angelov ljubeznivo obdaroval. Še o. voditelja ni izvzel, ki mu je v znak zaslug poklonil — veliko šibo, na kateri je simbolično bingljalo rdeče srce! Seveda ni pozabil tudi dobrih FMM, ki nam gredo v vsem tako prijazno na roko. Kajpada, da so tudi škrtati pod vodstvom Luciferja imeli precej posla. V veselem razpoloženju je večer kar prehitro minil.

*

Vse prve petke smo presv. Srce Jezusovo počastili s sveto mašo in skupnim sv. obhajilom, ki je za vse sestre klare obvezno. Sv. mašo opravi o. voditelj, ki med svetim opravilom navzočne obhaja. Lepo petje, sedaj prisrčne božične pesmi, so oskrbovale FMM s pevskim zborom naših klar.

Odkar smo se preselili k FMN, smo imeli 12 rednih sestankov s predavanji o. voditelja: dogmatične, apologetične, umetnostno-zgodovinske, misionološke in versko-mistične vsebine, katerih se je udeleževalo redno 25—35 klar. V kratkem začnemo tudi s skioptičnimi predavanji. Zaje-manje za ZVSK med dijakinjami raste in priglašajo se vedno nove, ki žele v naše vrste.

*

Ker se je pokazala potreba po zveznem pečatu, ki ga nismo še imeli, smo se obrnili zopet na abs. techn. gđc. Marijo Grafenauerjevo, ki nam je že prej izdelala svojski in dekliško nežni zvezni znak, ki so ga vse klare v Sloveniji sprejele z veseljem. Pečat okrogle oblike ima med dvoma vijugasto črtanima in zveznemu znaku ustrezajočima robnima vencama napis: ZVEZA + VEČJIH + SESTRIC + SV. + KLARE; venec z napisom je vertikalno prekinjen po zelo nežno izdelanem liku sv. Klare z gloriolo okrog glave, držeče v rokah monštranco. — Enak pečat so dobile celjske klare, samo da je napisu pristavljeno ime mesta — V Celju, za razliko od zveznega pečata, pri katerem je krajevno ime izpuščeno. Isto velja za druge kraje, kjer bodo pečat želeli. Pečat je izdelal graverski zavod Sitar & Svetek v Frančiškanski ul. 3 v Ljubljani skrbno in natančno.

*

Čujemo, da se pripravlja ustanovitev ZVSK v bežigradski fari v Ljubljani, ker imajo klare od tam več kot pol ure daleč do Mirja, ter v Kamniku. Veseli nas, da se ideja frančiškove mladine tudi med dekliškim svetom tako širi, saj je to naša, od najvišjih redovnih predstojnikov in cerkvenih oblasti potrjena in odobrena ter od drugih nezavisna organizacija, ki naj med mladino širi Kristusovega duha po zgledu naših vzornikov sv. Frančiška in sv. Klare v njeno duhovno dobro in korist sv. Cerkve.

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana.

Ljubljanski tretjeredniki, pozor! Meseca februarja bomo imeli letne duhovne vaje. Vodil jih bo kapucinski provincial preč. g. p. dr. Odilo Mekinda iz Škofje Loke. Začetek bo v četrtek zvečer 17. febr. ob pol 8. Najprej bomo peli »O pridi Stvarnik sveti Duh« iz novega Priročnika. Potem bo uvodni govor in litanije z blagoslovom. V petek in soboto 18. in 19. febr. bodo govori zjutraj ob pol 6 in zvečer ob pol 8. V nedeljo ravno tako ob pol 6. uri zjutraj pridiga in nato sv. maša. V nedeljo popoldne pri mesečnem shodu ob 4. uri pa slovesen sklep duhovnih vaj. Prinesite s seboj vedno Priročnike. Med duhovnimi vajami bo ljudsko petje zjutraj in zvečer. Udeležujte se vsi pridno duhovnih vaj.

Celje.

V dneh od 26.—28. januarja se vrši vsako leto v kapucinski cerkvi v Celju pobožnost »Večne molitve«. Ta pobožnost je vedno združena z duhovnimi vajami za tretjerednike celjskega okrožja. Vsak dan so tri pridige: zjutraj ob pol 6., ob 9. uri pri sv. maši in popoldne ob 4. uri. Letošnje duhovne vaje vodi p. Odilo Hajnšek, voditelj in komisar tretjega reda iz Ljubljane.

Žiri nad Škofjo Loko.

Iz Žirov se malokdaj sliši kak glas v Cvetju. Smo pač v kotičku čisto ob meji, pa nas vsakdo opazi le, ako se oglasimo. Naša skupščina je še kar delavna. Vseh udov nas je okrog 100. Redne sestanke imamo vsak mesec. Tudi sveta obhajila še kar zadovoljivo sprejemamo. Kot posebna naloga, ki jo ima pri nas III. red, je obiskovanje in oskrbovanje siromašnih bolnikov. Preteklo leto pa je naš III. red prevzel po celi župniji Žiri nabiranje za Baragovo semenišče. Z vso vnemo so hodile članice od hiše do hiše in zbirale družinsko zbirko. Tu so pokazale izredno vnemo, tako da bo ob novem letu zbirka narastla do 5000 dinarjev. Z ozirom na razmere in čas kar lepa vsota! Cvetja smo imeli do sedaj naročenega 37 izvodov. Z novim letom smo število zvišali na 40. Napredujemo torej sicer po malem in s težavo, zato nas pa tudi priborjeni napredek toliko bolj veseli.

Rožek na Koroškem.

Pri nas imamo že dolgo svojo tretjeredno skupščino, prav za prav okrožje za celo dekanijo. Naš dobri g. župnik Josip Dobernik so nam skupščino ustanovili in so jo do svoje bolezni vneto in vzorno vodili. Tretjeredniki zelo molimo, da bi gospod kmalu popolnoma ozdravili. Zdaj imamo provizorja g. Kogleka, ki jim je tretji red zelo pri srcu. — Nekaj novega je doživelo naše okrožje v začetku novega leta: na praznik sv. Treh kraljev smo začeli namreč svete duhovne vaje za vse okrožje. Iz Ljubljane smo povabili v ta namen prov. komisarja III. reda p. Odila, ki je vodil duhovne vaje. Trajale so štiri dni. Vse dni je bila strahovita zima, kar pa vnetih otrok sv. Frančiška ni oviralo, da bi ostali doma. V obilnem številu so se udeleževali sv. duhovnih vaj tudi iz drugih far: iz Št. Jakoba, iz Št. Ilja, iz Lipe in od drugod. Saj je pa bilo pri duhovnih vajah tudi tako lepo in kratkočasno. Velika novost je bilo za nas Korošce ljudsko petje. Kako smo bili navdušeni. Nikdar ne bomo pozabili prizora, ko so v soboto popoldne prišli v cerkev naši otroci iz šole in smo skupaj peli

litanije Matere božje. Za Slovenijo je to nekaj navadnega, za Koroško pa je to nekaj novega. Ali led je prebit in to bomo odslej držali. Med duhovnimi vajami smo imeli tudi zborovanje vseh predstojništev III. reda. Sklenili smo, da bomo imeli letos poleti koroški tretjeredniki svoj tretjeredni tabor in bomo povabili nanj tudi Ljubljance. Bolj natančno o tem bomo še poročali. Vidite, tudi na Koroškem tretji red ne spi. Imamo tudi 30 novih naročnikov Cvetja.

Voditelji III. reda na sestanku v Celju 29. dec. 1937

Sestanek voditeljev III. reda v Celju.

V sredo 29. dec. 1937 se je zbralo 18 redovnih voditeljev tretjega reda na važno posvetovanje v Celju pri čč. oo. kapucinih. Zaradi pomanjkanja prostora bomo važne ukrepe zborovanja naznanili prihodnjič. Za danes prinašamo samo sliko. P. Kerubin iz Nazarja in p. Odilo iz Ljubljane nista na sliki. V sredini sta: p. prov. dr. Gracijan Heric in g. svetnik J. Čede.

Tretjeredniki širom domovine, pozor!

Vsi vemo, da je mnogo slovenskih deklet izgubilo vero in poštenje in tava sedaj po nečastnih potih greha v sramoto sebi in vsemu narodu.

Na pomoč jim hočemo!

Kolodvorski misijon v Ljubljani namerava kupiti na deželi posestvo in ga preurediti v zavod, kamor bo oddajal ogrožena dekleta in odpuščene kaznjenke ter jih bo skušal spraviti na pot poštenega dela in življenja.

Kako lepo, pristno krščansko delo usmiljenja hoče s tem vršiti!

Toda vsi vemo, da težkega bremena en sam ne more dvigniti, prav tako ena sama organizacija večkrat obnemore, ko hoče rešiti težavno nalogo.

Priskočimo kolodvorskemu misijonu na pomoč:

1. z molitvijo za blagoslov pri njegovem človekoljubnem delu,
2. z denarno podporo.

22. februarja 1938 praznujemo god tretjerednice sv. Marjete Kort.

Znano je, da je v mladosti mnogo žalila Boga, a spokorila se je in postala velika svetnica.

Da ni našla v pravem času ljubeče roke, ki jo je dvignila iz mlakuže greha, jo danes ne bi imeli na oltarjih.

Bodimo dobri in proslavimo njen god na shodu meseca marca na ta način, da vsak izmed nas daruje samo en dinar za novi zavod. Ali bo to preveč?

Nam darovani dinar ne bo manjkal, kolodvorskemu misijonu pa bodo vsi naši dinarji mnogo koristili. Pomagali mu bomo postaviti dom, kjer bo Dobri Pastir zbiral izgubljene ovčice.

Misijonarke in bolničarke

Ljubezen do bolnih je ena velikih poti apostolata, ki jo je začrtal božji Učenik sam. Ne piše-li Evangelij: »Ozdravil je vse bolnike« (Sv. Mat., VIII) in »Odhajajoč je prehodil trge, oznanjajoč povsod evangelij ter ozdravljajoč« (sv. Luka, IX). Katoliški misijonarji, gnani od te ljubezni, so bili prvi, ki so ustanovili bolnišnice in dispanzerje v deželah celega sveta, kjer so udeleževali svojo apostolsko gorečnost.

Družba frančiškank misijonark Marijinih, ustanovljena leta 1877, je zgradila l. 1879 malo bolnišnico v Koimbatour (Indija). Leta 1886 je otvorila drugo bolnišnico v Moratuwi (Cejlón) in prevzela službo bolničark v veliki bolnišnici v Kolombo, na prošnjo gosp. škofa Bonjean, v imenu angleškega vladnega namestnika. Kmalu nato so bile frančiškanke misijonark Marijine poklicane kot bolničarke: leta 1890 na Kitajsko, l. 1897 v belgijski Kongo, leta 1910 v Tunis, leta 1911 na Japonsko, leta 1914 v Marok, leta 1920 v Turčijo, leta 1921 v Kašmir, leta 1924 v Sirijo, leta 1927 v Birmanijo, leta 1930 v Brazilijo, leta 1933 v francosko ekvatorialno Afriko in na otok Java, leta 1935 v Argentinijo. Medtem so se v ravno istih deželah bolnišnice množile ter jih šteje Družba v celem 75,

ki oskrbujejo 124.000 bolnikov. Zaporedoma se je otvorilo 164 bolnišnic za uboge in 138 središč za obiskovanje bolnikov po zavetiščih, na deželi in v džungli.

Te bolnišnice odgovarjajo v velikih mestih najbolj modernim zahtevam higijene in vede. Njih umestitve so popolne, z rentgenovimi žarki, radioterapijo, laboratoriji itd.

Toda potrebe revnih bolnikov so zahtevale ustanove bolnišnic, za katere je bilo nemogoče napraviti toliko stroškov. Kaj storijo bolničarke, ki imajo za stanovanje bolnikov le lesene barake, namesto postelje navadne preproge iz pletene slame, pognjene po tleh; kot zdravilo vodo, ogenj in gorske rastline? Potrudijo se, da nadomestijo to, kar primanj-

Novinke med oddihom, zbrane okoli Križanega (Chatelets — Francija)

kuje, s podvojeno požrtvovalnostjo in iznajdljivostjo. Bog blagoslavlja njih napore in jim pogosto nakloni ozdravljenja, ki so človeško neozdravljiva.

Toda frančiškanke misijonarke Marijine ne oskrbujejo samo bolnikov, ki prihajajo k njim. Z lekarniško škatlo v roki hodijo obiskovat vasi, pripravljene negovati vse, ki hočejo. V prvem trenutku so domačini napram misijonarkam nezaupni, toda ljubezen kmalu zmaguje. Njen dobrodelen odsev se širi iz ene vasi v drugo. Bolniki pritečejo k sestram. Pogani se učé spoštovati sveto katoliško Cerkev. Celo razbojniki spoštujejo sestre, rekoč: »One opravljajo dobra dela, ne smemo jim storiti nič hudega.« V Tibetu se roparski Lolos spuščajo po gorskem pobočju ter merijo na karavano. Toda neka redovnica se odcepi od skupine in stopi naprej. Roparji spoznajo redovno obleko. Ustavijo se, oklevajo, nato se oddaljijo. V Luiting so se reveži vrgli na kolena pred »rdečimi«, ki so grozili sestram, ter izprosili milost redovnicam, njihovim bolničarkam.

Toda kar je pred vsem lepo in kar mora razveseliti srce vseh katoličanov, to je širjenje evangelija, k čemer omenjena dela tako mogočno pripomorejo. Leta 1918 je neki kitajski general zahteval redovnice za

svoje vojaške bolnišnice. Frančiškanke misijonarke Marijine so se podale v San Yuan. Neki kitajski duhovnik se jim je pridružil kot hišni duhovnik. Danes je tu središče apostolskega vikariata. Mesto Shase v Houpe (Kitajska) je bilo krščanstvu zelo zaprto. V letu 1920 so prišle tja nekatere redovnice otvoriti bolnišnico za uboge. Danes ima Shase krščansko prebivalstvo, svoje misijonarje in šole. In ravno kot bolničarke so lahko zelo pogosto vstopile v kako deželo ter pridobile zaupanje ljudstva, ki jih je rado sprejelo. Pozneje so mogle tam ustanavljati šole in druge ustanove za mladino.

Navedimo končno sijajno vzpodbudo sv. očeta papeža Pija XI. redovnicam bolničarkam. Ko jih je sprejel v avdienci meseca avgusta 1936, jim je naslovil te-le besede:

Sestre pri strežbi gobavcev (Rangoon — Birmanija)

»Nega bolnikov pomeni na prvi pogled nego bolnih teles. Toda božji Odrešenik, božji Učenik je učil z besedo in dejanjem, kako mora biti ta nega dana, za katerim ciljem mora stremeti: dobrobit duš potem teles, dobrobit in bratska ljubezen do celega človeka, duše in telesa. »Beatus qui intelligit super egenum et pauperum«, govori sv. Duh. Beseda divne lepote, božje popolnosti. Že je proglasil blažene one, ki delajo dobro; učil nas je celo imenovati blaženega onega, ki bi lahko storil hudo in ni storil: »Beatus vir qui potuit facere male et non fecit.« Če so že ti blaženi, koliko bolj, brezmejno bolj oni, ki delajo dobro pod to obliko čisto posebe slovesno proglašeno kot tako: Beatus qui intelligit super egentem et pauperum. Blaženi oni, ki si pridobivajo razumevanje trpljenja onih, katere gredo tolažiti in deliti mir. Taka je posebna blaženost, proslavljajoč bolničarke, ter padla za nje z ustnic in srca Boga; resnično jih napravlja zavidanja vredne vsakomur, ki ima smisel za lepo in dobro.«

Beseda božja in življenje

»Krščencem kot otrokom božjim, ki naj se prerode v Kristusu in prištejejo njegovi vojski, se ob krstu daje ime.«

Rimski obrednik.

Z našim imenom ali godovnim dnevom je prav taka kakor z našim rojstnim dnevom. Dobili smo svoje ime, ne da bi ga sami izbirali ali k temu količkaj pripomogli. Prav tako bi lahko nosili vsako drugo ime. Toda ko enkrat naše življenje dobi z n a č a j, bodisi po zaslugi ali krivdi, potem dobi naše ime neki poseben sozvok. Marsikaterega človeka ime povzroča v nas radost, marsikako ime nam vzbuja globoko hvaležnost, marsikako globoko spoštovanje; so pa tudi imena, pri katerih spominu nas je groza, imena, katerih se bojimo, imena, pri katerih nam v srcu postane tesno. Imena, ki bi zamogla našo vero razdreti in imena, ki nas k veri vodijo.

Pri vsem tem je gotovo le bistvo človeka, katero nas prešine pri imenovanju njegovega imena. Prav tisti vpliv bi prišel na nas, če bi ta ali oni človek nosil kako drugo ime. In tudi če bi dobri in zli ljudje svoja imena zamenjali. Če čisto tuj človek pride v kako občestvo, ime samo prav nič ne vpliva na to, kak vtis v kratkem času napravi na tisto občestvo. Od njegovega z n a č a j a prihaja vpliv.

Seveda je v tem neko nesoglasje, kajti imena sama, kakor tudi vse besede, imajo svoj lasten zvok in svoj lasten pomen, morda bi lahko rekli svojo lastno vrednost.

Sveto pismo samo pravi, da je prvi človek vsakemu bitju dal lastno ime, njemu primerno ime, ime, ki je v zvoku izražalo njegovo posebnost. O nekem kralju pripoveduje legenda, da je v svojem kraljestvu šele tedaj dal kakemu človeku lastno ime, če si je ime zaslužil, če je s svojim načinom in delom življenja postal samonikel značaj.

Glasba posnema pravičnost med imenom in bistvom s tem, da v motivu človeka, ki je kaj prida, odlikuje z blagoglasjem, z glasovi, ki v poslušalcu vzbujajo moč, življenje, svežost, harmonijo, navdušenje. Malopridnega človeka pa označuje z glasovi, ki v ušesih in v duši zvene zoperno, temno, zahrbtno, prazno, raztrgano.

Skrivno razodetje pravi, da bo Bog nekoč napravil harmonijo med našim bistvom in našim bodočim imenom. Vsak da bo dobil v večnem življenju novo ime, ki bo njemu pripadalo. V tem imenu bo nekako pojasnjeno vse naše življenje: z blagoslasjem ali z disonanco, z večjo stopnjo blagoslasja ali disonance, s posebnim načinom blagoslasja ali disonance. Če so že oblike v naravnem svetu tako bogate, da med neštetimi stvarmi nobena ni drugi enaka, je v nadnaravnem svetu še mnogo večje bogastvo v luči in barvi, v zvoku in toplini in življenjski sili. In vsak izmed nas bo imel tedaj možnost, da bo znal razlikovati najbolj nežne razlike enega bitja od drugega, vsakega človeka od vsakega drugega človeka, vsakega angela od vsakega drugega angela.

Naše ime je predvsem neke vrste slučaj.

Pod tem postane naše ime naša naloga.

In končno in zavedno postane naše ime naša kazen ali naše plačilo.

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega po-jasnila, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebnost pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Ali se res lahko tudi žena in otroci vpišejo v vaš Podporni odsek III. reda?

Lahko ali pa ne. So slučaji, da je n. pr. žena delavka v tovarni ali pri kakem drugem podjetju, z eno besedo, da žena kljub temu, da je že poročena, še vedno slušbuje. Nobenega dvoma ni, da je lahko v takem pri-meru tudi žena vpisana v Podporni odsek III. reda. Na deželi je običaj, da ima žena in gospodinja pravico do dohodkov, ki jih donša perutnina itd., tudi v takem primeru ima žena nekako lastne dohodke in lahko je vpisana v Podporni odsek III. reda.

Prav isto velja glede otrok. Neštetokrat so otroci že v svojih službah, pa vendar še stanujejo pri starših. Nobenega dvoma ni, da so v takem pri-meru otroci lahko vpisani v Podporni sklad III. reda.

Drugo vprašanje pa je, kaj je s tako ženo, katera je samo doma gospodinja in nima nobenih lastnih dohodkov in kaj je z otroki, ki bivajo sicer pri svojih starših, so že toliko stari, da bi lahko bili sprejeti v III. red, pa vendar nimajo nobenih lastnih dohodkov, n. pr. zaradi brez-poselnosti ali kakega drugega podobnega vzroka. V takih primerih ne žena ne otroci ne bi mogli biti sprejeti v Podporni odsek III. reda, ker med glavne pogoje za vpis v ta odsek, kakor lahko berete skoro v vsaki številki »Cvetja«, spada tudi to, da se mora tisti, ki se hoče vpisati v Podporni odsek III. reda, preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote drugega.

Rekel sem, da se mora preživljati z lastnim delom. S tem nikakor ni rečeno, da se žena, ki opravlja doma svoje dolžnosti gospodinje in matere, ne preživlja z lastnim delom, kajti čisto gotovo, bi moral mož, ako bi mu žena recimo umrla, imeti svojo gospodinjjo, ter bi jo moral plačevati, kakor se običajno plačujejo gospodinjje na takih domovih. Ta običaj ni, da bi mož ženi plačeval za njeno delo, kljub temu, da dela večkrat od ranega jutra do poznega večera. Zato žena ne more razpolagati z dohodki svojega lastnega dela in bi v tem oziru bila odvisna od moža, ki bi lahko en čas plačeval, potem pa zopet ne, njej bi potem zapadli vplačani prispevki in od vpisa v Podporni odsek bi imela le škodo, ne pa korist.

Rekel sem dalje, da ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega. Vzemimo otroka, ki je pohabljen. Lahko sicer pomaga doma, kolikor more, toda verjetno ni, da bi mogel dobiti službo drugod. Če bi za takega, recimo, hotela plačevati oče ali mati prispevke za Podporni odsek III. reda, bi se reklo, da je tak odvisen od dobrote bližnjega in ni nobene sigurnosti, da bo kdo zanj plačeval skozi dobo trideset let, ki je za takega človeka potrebna, da dobi pravico do stalnih mesečnih prejemkov. Imel bi prav tako bolj škodo, kakor pa korist od vpisa v Podporni odsek III. reda, ker ni gotovo, kako dolgo bodo starši mogli zanj plačevati. S tem mislim, da je vprašanje dovolj pojasnjeno. Če pa želi kdo še kakega nadaljnega pojasnila, se lahko obrne pismeno na Podporni odsek III. reda.

Kako mislijo naročniki o Cvetju?

Naročnik iz Podbrezja: Kadar pride Cvetje, najprej pogledam, ali je kaj napisanega od g. p. Adolfa Čadeža, ker me njegovi doživljaji najbolj zanimajo.

(P. Adolf! Glejte, da boste stanovitni pri svojih »Spominih«. Kakšno zanimanje ste zbudili! Hvala in pozdrav v Sveto deželo! Urednik.)

Dolgoletni voditelj piše. Ne veste, p. urednik, kako smo s Cvetjem zadovoljni: jaz in tretjeredniki. Prav, da ste začeli kotichek: Kako mislijo naročniki o Cvetju. Včasih se radi malo razgovorimo. Število naročnikov je nekaj let v naši skupščini padalo. Naročniki so rekli, da Cvetja ne razumejo. Bilo je vse previsoko. Tudi zame. Tudi izobraženim tretjerednikom, ki jih imamo nekaj v skupščini, se Cvetje zdaj bolj dopade. Ravno izobraženci imajo radi nekaj preprostega, pristrčnega. Cvetje je zdaj res tretjeredniško in pa izvirnih sestavkov smo si želeli. Če boste Cvetje v tem smislu urejevali, bo vedno na sodobni višini. — Zelo smo tudi veseli, da Cvetje redno izhaja. Zadnje dni meseca dobimo že številko prihodnjega meseca. Naša skupščina je dobila že okoli 40 novih naročnikov. Pozdrav!

Akademik pove svoje mnenje. Med vsemi listi najprej sežem po Cvetju, prvič seveda zato, ker sem tretjerednik, drugič pa, odkrito povedano, ker mi Cvetje res ugaja. Koliko življenja ste prinesli, g. urednik, v naše glasilo! Koliko raznoličnosti je v njem! Zelo sem Vam hvaležen, da ste ponatisnili govor g. Šefa »Več ljubezni«. Kaka nujna potreba je bila, ljudem kaj takega povedati. Že mnogim svojim tovarišem sem članek ponudil, naj ga bero, in vsi so bili elektrizirani po ljubezni, ki veje iz njega. Kar pride iz srca, gre do srca! Ne veste, koliko akademikov zadnje čase sega po Cvetju! Cvetje brati, je oddih in vendar toliko užitka! G. urednik, prepričani bodite, bolj ko boste preprosti in razumljivi, več uspeha boste imeli in vedno širši bo krog Vaših bralcev.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† P. Lovrenc Novak, O. M. Cap. V bolnišnici v Ormožu je umrl po daljšem bolehanju kapucinski duhovnik p. Lovrenc Novak. Rojen je bil leta 1878 v Št. Juriju pri Celju. Mašniško posvečenje je prejel leta 1902. Zadnja leta je služboval v Studencih pri Mariboru. V Krškem je bil svoj čas tudi samostanski predstojnik. Pokojni je bil goreč duhovnik, ki je neumorno deloval na prižnici in v spovednici. Odlikovala ga je posebna prijaznost in postrežljivost. R. I. P.

Kako sem agitirala za »Cvetje«

Število novih naročnikov gre vse prepočasi naprej. Je veliko še takih, ki niso storili še nič za »Cvetje«. Tretjeredniki se vse premalo zavedamo, da je to, kar nam voditelji rečejo, za nas zapoved, ki jo moramo z veseljem izvršiti. Tu pa tam katero vprašam: »No, koliko novih naročnikov si že dobila?« pa veliko jih reče, da še nobenega. Vedo toliko izgovorov. Jaz pa mislim, da bi jih vsaka dobila lahko, samo malo dobre volje je treba. »Cvetje« lahko bere vsak, ne samo mi tretjeredniki. Jaz sem agitirala tudi pri takih, ki so na »Jutro« naročeni, in pri takih, ki ljubijo bolj kino, kot cerkev. Tudi taki so »Cvetje« naročili. Seveda sem potrkala samo pri takih, ki smo se malo poznali. Kadar agitiraš, imej »Cvetje« pri sebi, da ga lahko pokažeš in tudi daš, saj mnogi »Cvetja« ne poznajo in kdo bo naročil mačka v žaklju? Če pa sedaj vprašam svoje naročnike, kako jim ugaja »Cvetje«, so vsi zadovoljni z njim. Mlada gospa mi je rekla: »Saj to je zelo lep list in še tako poceni. Jaz ga bom spravljala za svoje otroke.« Kako prijetno je slišati, kar mi je nova naročnica, mati osmih otrok, rekla: »Vi ne veste, kako smo vam hvaležni in kakšno veselje imamo s »Cvetjem«. To gre iz rok v roke, devetletna deklica mi pravi: Mama, vi se kar vsedite, jaz bom pa brala, pa boste videli, kako je lepo.«

Pripravljena moraš biti tudi na kakšno majhno uslugo, recimo če kdo ne mara, da bi »Cvetje« po pošti dobival. Takemu se hitro ponudi, da mu ga boš ti nosila na dom. Saj to lahko narediš mimogrede, ko greš po svojih opravkih, ali če je malo bolj oddaljeno, pa v nedeljo popoldne. Jaz ga bom nosila 17. Tako sem agitirala, da sem dobila 35 naročnikov. Želim, da bi bilo veliko takih, ki bi jih dobile še več, saj, če bo veliko »Cvetja«, imamo lahko upanje, da bo vsaj nekaj dobrega sadu. Za to bo pa prosil naš oče sv. Frančišek v nebesih. — Ljubljanska tretjerednica.

Koliko tovarišic bo dobila po širni Sloveniji ta ljubljanska tretjerednica? (Vpraša urednik!)

Novi naročniki »Cvetja«

Mlakar Marija	Pintar Elizabeta	G. Slavič Anica
Brus Ivana	Košak Ana	Gašperin Emilija
Lužnik Josipina	Medved Franc	Zupni urad Sv. Jur. o. T.,
Novak Viola	Bernik Antonija	5 več
Grdina Marijana	Kotnik Ivana	Št. Vid p. St. — Kaplan.
Ribič Marija	Rečnik Marija	6 nov.
Šega Jožef	Fajfar Frančiška	Vlč. Nagele Matej, kapl.
III. red Kamnik (30 izv.)	Stare Ivana	Franke Rozalija
Zibert Ana	Stamfel Marija	Smolič Anica
Bastarda Katarina	Simončič Marija	Rus Ivanka
Škufca Jera	Šteh Justina	Polenc Marija
Dolenc Ivana	Slavič Franc	Mrs. Karoglav Mary
Gdč. Kučič Justina, učit.	Levstik Francka	Augustin Terezija
Šafarič Marija	Rošer Marija	Nastrah Lojzka
Bevk Helena	Očko Ana	Skobe Uršula
Meden Frančiška	Kregar Martin	Rečnik Lizika
Rožanc Terezija	Skuk Marija	Kolman Marija
Gašperin Ana	G. Štrajnar J.	Vlč. g. Kupčič Ivan, kapl.,
Hörl Frančiška (2 izv.)	Benkelc Ivana	3 izv.
Sešelj Antonija	Habjan Marija	Gabrovšek Frančiška, 1 več
Vidmar Ana	Peterlin Roza	Berglez Kata
Juvanc Marija	Cerar Angela, učit.	Urber Helena
Celec Franca	Jamšek Jožefa	Zerovnik Pavla
Virant Frančišek	Levstik Marija	Puš Marija
Mežnarič Pavla	Krajc Jožefa	Skraber Lina
Adamič Marija	Gornik Frančiška	Flis Marija
Lužar Anton	Katič Cilka	Jesenek Jožefa
Janež Cecilija (10 izv.)	Mlinar Ana	Korošec Jožefa
Zupanc Cecilija	Šular Francka	Jordan Marija
Kolarič Lojzka	Bitenc Marija	Č. s. Generoza Rajšp
Lengar Marija	Kunčič Marjeta	Terglav Marija
Kovačec Marija	Arh Ana, 2 več	Bizjak Ana
Pivec Genovefa	Zajc Janez	Zupančič Katarina (15 izv.)
Beg France	Fabčič Frančiška	Škofja Loka (19 izv.)
Selko Ivana	Gruden Ivana	Vreznik Rozi
Bizavičar Julka	Tušek Veronika	Veseli Antonija
Turk Marija	Gorenc Marija	Cvetko Antonija
Čergulj Terezija (2 izv.)	Mihelčič Pavla (4 izv.)	Znidaršič Ivana
Č. g. Mihelič Franc, kapl.	Zupni urad N. Štifta (6 izv.)	Perger Angela
Krašovec Ana	Kotnik Ana	Gašperin Ivan
Pirc Alojzij	Kocmut Franc	Kordin Ana
Malovrh Rozalija	Hujdec Terezija	Križnar Jožefa
Šraj Frančiška	Tomše Uršula	Zupni urad, Šmarj. p. J.,
Urbanič Erna	Moljk Helena	11 nov.
Mlinarič Ivana	Repnik Marija	Slivarc Albin
Blaž Ivana	Rupret Jožefa	Magdič Ignacij
Robič Pavla	Zupni urad Kopanj (2 izv.)	Vovk Frančiška
Benedik Ivana	Pečarič Antonija	Arh Alojzija
Dobrolet Francka	Lekše Marija	Ocvirka Marija (9 izv.)
Skočir Jožefa	Mihelčič Marija (7 izv.)	Zupan Rezika
Jenšterle Frančiška	Zajc Avgust	Lavrič Mici
Šterk Ana	Skopec Marija	Šuhn Alojzija
Rober Ivana	Rupnik Franc	Horvat Roza
Č. s. Fidelis Škofic	Paulovič Terezija	Breznik Urh
Hodko Marija	Šibovec Štefanija	Sv. Anton v Sl. gor. (24 izv.)
Šolske sestre, Niš	Keber Marija	Gruner Karel
G. Vimpolšek Metka	Jenček Uršula	Makše Ana
Gdč. Miklavčič Anica	Bezljaj Pavla	Šmartno pri Velenj. III. red
Ograjenšek Marija	Kavšek Alojzija	Rogelj Ivan
Farčnik Jožefa	Kemperle Ana	Slana Marija
Kolar Frančiška	Majerle Anica	Venetič Antonija
Vidmar Jožefa	Adamič Elizabeta	Gorenc Ana
Slivšek Marija	Trepel Ana	Sokol Agata
Prebil Marija (3 izv.)	Katič Cilka	Nachtigal Marija
Krapež Antonija	Mulej Terezija (3 izv.)	Zalar Jožefa

Jeraša Janez
Erjavec Franja
Šibovec Marija
Svetina Tomo
Koderman Ivana
Krašovec Jožefa
Gasser Marija
Seljak Marija (3 izv.)
Butala Marija
Levstek Frančiška
Zabkar Marija

Muršec Frančiška
Drev Jožefa
Gdč. Turla Nežka
Kos Justina
Župni urad Šmarje p. Lj.,
15 več
Mihelič Marija (6 izv.)
Kozjek Marija
Preč. g. Novak Alojzij, dek.
Žerovnik Pavla
Benko Beti

Dolenc Marija
Jakomin Jera
Balantič Helena
Hiralnica v Muretincih
Fingušt Neža
Dobaj Marija
Černe Ivan
Žup. urad, Prežganje (3 izv.)
Planinc Marija
Setničar Frančiška.
Vseh skupaj torej: 359 in
zadnjič 313 = 672 novih.

Nove knjige

P. Daniel Considine, D. J., *Verno srce — veselo srce*. V vrsti spisov p. D. Considinea, ki jih izdaja Karmel na Selu, je izšel po 1. zvezku »Veselite se!« že 2. zvezek »Verno srce — veselo srce«. — Knjižica razpravlja v prijetno tekočem, pa zgoščenem slogu o napakah in slabostih vsakdanjega življenja in daje navodila za zboljšanje v duhu trdnega zupanja in žive vere v Boga. Za marsikako potrto dušo bodo te kratke črtice utrinek milosti božje in žarek tolažbe in veselja, razsvetljujejo njeno duhovno pot v novo leto.

Cena 88 strani male osmerke obsegajoči knjižici (broširani) je 5 din; vezani izvodi bodo po 10 din. Nadaljnja dva zvezka »Jasnine« in »Vesela pot k Bogu« istega pisatelja sta v rokopisu že gotova za tisk. Založništvo bi storilo prav, da dá vsem zvezkom enak format. Knjižico toplo priporočamo!

Zoper pijančevanje in surovost. Pred kratkim je izšla dragocena knjižica pisatelja Jakoba Žvana, ki razpravlja o pogubonosnem delu »očeta vseh pregreh« — o alkoholizmu. V teh hudih časih, ko ne tarejo človeštva samo gospodarske stiske, marveč razjedajo tudi njegovo duševno življenje najgrše strasti, je treba z veseljem pozdraviti vsak poskus vplivanja na zboljšanje žalostnih razmer. Žvanova knjiga ima naslov: »Nova pota«. Naše ubogo, od nešteti nadlog bičano ljudstvo mora kreniti na nova pota, ki vodijo v lepšo, gotovejšo bodočnost. Majhen narod smo, zato so med nami toliko bolj vidne nečedne, grešne razvade pijančevanja in posurovelosti. Pisatelj v svoji knjižici nazorno podaja bridke primere žrtev alkohola, ki s svojimi izrodki vred predstavlja našo narodno sramoto. Zanimivo ugotavlja kvarni vpliv alkohola na človeško duševnost, na voljo, značaj, prikazuje alkoholizem v luči družinskih razmer in narodnega gospodarstva. »Dobri, trezni, dostojni ljudje — dobri časi!« Priznati je treba, da smo v marsikaterem oziru krivi današnjih slabih časov sami. Ne samo več ljubezni do bližnjega, tudi več treznosti in nravnosti nam je potrebno. — V drugem delu knjižice govori pisatelj o preklinjevanju, umazanem govorjenju, pohujšljivem čitvu in nedostojnem vedenju. Brez strahu, četudi obzirno, pove žalostno resnico, da je tega plevela silno veliko med nami. — Končno navaja pisatelj sredstva in pota k zdravljenju teh moralnih bolezni našega ljudstva.

Knjižica je pisana v vedrem, prikupljivem slogu, brez dolgočasne razvlečenosti. Vseskozi pa se ji pozna duh pristrčne, iskrene ljubezni pisateljeve do svojih rojakov. Saj vam pove, da sta ga k pisanju »Novih poti« nagnili ljubezen in dobrohotnost. »Nova pota« bi morala priti v vsako slovensko družino, med izobraženstvo in preprosto ljudstvo! Zato jo kar najtopleje priporočamo. Stane samo 10 din in se naroča v »Jugoslovanski knjigarni«. Dobi se tudi na frančiškanski porti v Ljubljani ali pa pri pisatelju, Tovarniška ulica 27, Ljubljana-Moste.

Za Baragovo semenišče:

Stele Marija 33 din, Kastelic Frančiška 46.50 din, Miklavčič Alojzija 52.50 din, Maček Neža 34 din, Koritnik Jože 41.50 din, Špendel Marija 36.75 din, Gerdin Ana 51.25 din, Erjavec Marija 38.25 din, Urbančič Ana 40 din, Brenko B. 49 din, Kraševac Frančiška 39 din, Lužnik Marija 18.25 din, Zadnik Marija 60 din, Alič Ivanka 58.50 din, Lužnik Josipina 55.25 din, Marjeta 218 din, Toplak Terezija 57 din, Kopla 78 din, Gartner Antonija 34.25 din, Čretnik Ana 53 din, Zdravje Ivanka 82 din, Škorec Ana 59 din, Jagodič Štefan 36.75 din, S. U. 20 din, Rems Ivanka 27.50 din, Krušič M. 26 din, K. P. 33 din, S. Antonija Gr. 78.75 din, Košak Zofija 47.75 din, K. M. 57 din, Ambrožič Ter. 20 din, Strnad Marija 50 din, Smolej Jerica 34 din, Klančnik J. 31.50, Pintar Marija 50 din, R. Š. 62.75 din, Sešelj Antonija 35 din, Zupančič Marija 94.75 din, Rejc Cilka 42.50 din, Firer Uršula 54 din, Labernik Tončka 52.50 din, Šebat Jerica 81 din, Zupan Pepca 41.25, Košir Franc 15 din, Andrej Dolinar 26.25 din, Rus Janez, križar, 80.75 din, Rant Marija 65.25 din, Retl Marija 100 din, Židan M. 63 din, Kores Lizika 14 din, Marija Magdalena 8 din, Kaprine Frančiška 16.50, Dečman Marija 47.50 din, Mohorčič Marija 78 din, Grad Ana 50 din, Lokar Uršula 110 din, Sadar Marjeta 100 din, T. H. 9.75 din, Medija Frančiška in dr. 53.25 din, Felar Marija 72 din, Beguš Marija 70 din, Brojan M. 50 din, Uršič Magda 73.50 din, Medved Francka 60 din, Logar Marija 301 din, M. S. 26.25 din, Pernat Frančiška 66 din, Balanc Ivanka 70 din, Gorše Marija 76 din, Stoba Ana 10 din, V. Uršula 47 din, Zdravje Ivanka 23.75 din, Pepca 15.25 din, Kržič Jerica 35.50 din, P. Anica 18 din, Arnič Helena 39 din, Š. N. 23.50 din, Moljk Helena 50 din, Medved Engelbert 55.50 din, Knez Marija 22 din, Cedilnik Antonija 48 din, Koderman I. 46.75 din, Gregorič Marija 35 din.

KNJIGE - BROŠURE - CENIKE

jedilne liste, etikete, diplome, razglednice, letake, plakate, tiskovine za tujsko propagando, za poslovno reklamo, za urade, trgovino in obrt ter vse ostale tiskovine, bodisi v eno- ali večbarvnem tisku, izvršene potom

KNJIGOTISKA, LITOGRAFIJE ALI BAKROTISKA

dobavlja v okusni opremi

Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani

Kopitarjeva ul. 6

Izdeluje tudi vse za ilustriranje tiskovin potrebne osnutke, risbe, predloge in klišeje

Točna postrežba — Umerjene cene

BRATA ŽMUC

**PASARJA V LJUBLJANI
TYRSEVA CESTA ŠTEV. 23**

se priporočata prečastiti duhovščini in cenjenim darovateljem za izdelavo vsega cerkvenega orodja in posode iz najfin. srebra in drugih kovin! Strokovno izdelujejo vsa dela po lastnih, kakor tudi po specialnih načrtih.

Za lično in trpežno izdelavo jamčiva!

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg Frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — Podobice, od Din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila

Molitvenike, slike, pisarniške potrebnosti:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske papirje, glavne blagajniške in druge trgovske knjige, nalive peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.

NAŠA LJUBEZEN TEBI, GOSPA

s krasnimi slikami

in v res lepi opremi. Spisal dr. p. Roman Tominec, O.F.M.